

DUCHOVNÍ DARY A JEJICH PŮSOBENÍ

HOWARD CARTER

KAPITOLA I DARY DUCHA

V 1. listu Korintským 12:1-11 čteme: „Pokud jde o duchovní dary, bratří, nechci vás nechat v nevědomosti.“ Jak děsivá je dnes nevědomost o darech Ducha! Jak zřídka, pokud vůbec, se v některých církvích o této kapitole mluví, a přitom apoštol Pavel řekl, že nechce, abychom je neznali. Dary Ducha svatého jsou dědictvím církve: jsou to dary, které náš požehnaný Pán odkázal, když zemřel na kříži na Kalvárii. Při svém nanebevstoupení vylil Ducha svatého z nebe a obohatil svou církev o dary Ducha Božího. Je to skutečně dědictví – a koho by dědictví nezajímalo!

Vzpomínám si, jak jsem byl před odjezdem do Indie zahrnut do závěti. Bylo mi řečeno, abych si přišel poslechnout, jak se závěť čte. Řekl jsem si: „To je Boží způsob, jak mi zajistit peníze, které budu potřebovat na cestu do Indie; moje cesta bude nyní zaplácena.“ Šel jsem tedy a vyslechl si přečtení závěti, dostal jsem svůj odkaz, a když jsem si vyzvedl pět liber, které mi byly odkázány (sotva to stačilo na pár bot!), věděl jsem, že to není jediný způsob, jak mě Bůh zaopatří. Ale v každém případě, když jde o závěť, zajímáme se, jestli budeme dědit.

Pán Ježíš Kristus nám zanechal dědictví, který by nás mělo nesmírně zajímat. Zanechal nám dary Ducha svatého a ohledně těchto duchovních darů bychom neměli být nevědomí, protože nevědomost nás připraví o to, co bychom jinak mohli vlastnit a používat.

Vzpomínám si, jak jsem před lety slyšel slavného kazatele F. B. Meyera vyprávět příběh o Charlesi Haddonu Spurgeonovi, na který nikdy nezapomenu. Říkal, že Spurgeon byl člověk s velkým srdcem. Protože se s láskou zajímal o chudé lidi, nechal ke svému stánku připojit chudobince a navštěvoval tyto byty, kde žili staří lidé. Jedna stará paní mu ukázala všechny své věci, které pro ni měly velkou sentimentální hodnotu (ale pro nikoho jiného ne), jako například starou vybledlou fotografii, pár porcelánových psů na krbové římse a hodiny, které nešly. Spurgeon chodil po pokoji a prohlížel si ty poklady.

V bytě této staré dámy zahlédl na zdi kus papíru s nějakým textem. Spurgeon se staré paní zeptal: „Co to tady máte zarámované?“ Paní odpověděla: „Pane, to mi připomíná jednoho starého muže, kterého jsem před lety ošetřovala. Byl to trpělivý stařec, a když umíral, řekl: 'Co vám mohu dát, abych vám projevila vděčnost za všechno, co jste pro mě udělala?' ' A on, pane, na ten kousek papíru napsal své jméno, a proto jsem si ho dala do rámečku; připomíná mi toho starého muže.“ Spurgeon řekl: „Mohl bych si to půjčit? Budu velice opatrný, aby se tomu nic nestalo.“ Ona řekla: „Ach, ale to je pro mě velmi cenné, nerada bych ten papírek se jménem toho starého pána ztratila.“ Nakonec ji však přesvědčil, aby mu ho půjčila. Vyndal ho z rámu a odnesl do banky. Možná už tušíte, že tato milá stará paní si nechala zarámovat šek!

Charles Spurgeon se zeptal ředitele banky: „Víte něco o těchto penězích?“ Ředitel banky odpověděl: „Leží tu už dlouho a nikdo se o ně nikdy nepřihlásil.“

Spurgeon řekl: „Přišel jsem je vyzvednout pro jednu starou paní, která žije v chudobinci u stánku.“

Vrátil se ke staré paní a zeptal se jí: „Proč tu žijete v chudobě?“ Odpověděla: „Nemám žádné peníze, pane.“ Řekl: „Paní, mýlíte se, nevíte, co vlastníte; už dlouho máte mnoho peněz – stovky liber. Tento kus papíru je šek, který příkazuje bance, aby vám vyplatila spoustu peněz.“ A tak jí za její vlastní peníze pořídil malý pohodlný dům.

Není to tak i s duchovními věcmi? Pokud jsme nevědomí, přicházíme o výhody, které nám Bůh chtěl z darů, jež nám byly zanechány, poskytnout: „Pokud jde o duchovní dary, bratří, nechci vás nechat v nevědomosti.“ Neznalost ohledně duchovních darů má i druhou stránku: neznalost může být skutečně nebezpečná.

Bratr Mark Draper, který byl oblastním superintendentem pro severní Kalifornii, mi vyprávěl příběh ze svého dětství. Řekl: „Bratře Cartere, když jsem byl malý chlapec a po naší ulici projel automobil, byl to neobvyklý pohled.“ Chlapci za ním běhali, jen aby se podívali na ten velký pohybuující se stroj. Jednou Mark Draper viděl automobil, který stál před domem s nastartovaným motorem, protože v těch dobách, když jste motor vypnuli, nebylo zcela jisté, že znovu nastartuje. To auto s běžícím motorem představovalo pro chlapce velké pokušení.

Říkal si: „Rád bych do toho auta nasedl a objel s ním blok.“ Nastoupil, ale nevěděl, jak ho rozjet; tahal za jeden knoflík a tlačil na tamten a točil dalším, až se auto rozjelo. Byl nadšený! Ta věc se opravdu hýbala, celý ten mechanismus byl v pohybu. Ale pak zneklidněl. Držel volant a byl nesmírně nervózní, protože nevěděl, jak to rozjel, a nevěděl, jak to zastavit! Snažil se ze všech sil, ale nemohl tu věc zastavit. Zpanikařil a rozhodl se, že nejjistější způsob, jak auto zastavit, bude sjet s ním do příkopu! To také udělal; najel s ním do příkopu a ono zastavilo. Vyskočil a utíkal jako o život a nezastavil se, dokud nezmizel z dohledu.

Tohle je další případ nevědomosti a také s ní spojeného nebezpečí. Víte, byl nevědomý a také dost nezbedný. Kdyby však byl poučen o automobilech, nemusel způsobit žádnou škodu; měl jen v úmyslu s ním objet blok a vrátit ho přesně tam, kde ho našel. Neznalost způsobila, že auto skončilo v příkopu. Chci říct, že neznalost ohledně duchovních darů vedla lidi k drastickým činům v domnění, že jsou vedeni Božím Duchem.

„Pokud jde o duchovní dary, bratří, nechci vás nechat v nevědomosti. Pamatujete se, že když jste byli pohané, táhlo vás to neodolatelně k němým modlám.“

Nikdy jsem v Korintu nebyl; letěl jsem nad ním letadlem cestou do Atén. Můj přítel na druhé straně letadla mi pokynul a já jsem přešel na druhou stranu a podíval se z jeho okna; a tam dole bylo právě město Korint. Viděl jsem ho shora; apoštol Pavel v něm kázal na úrovni země. Přistáli jsme v Aténách, kde jsem měl tu čest kázat.

Apoštol Pavel píše Korint'ánům: „Pamatujete se, že když jste byli pohané, táhlo vás to neodolatelně k němým modlám.“ Chci, abyste si všimli výrazu, který používá pro naprosté opovržení – „němé modly“; modlář uctívá němé modly. Ano, mají rty, ale ty se nikdy neotevrou; modla má oči, ale ty nevidí; modla má uši, ale nikdy nic neslyší a nic neříká – němé, tupé modly! Apoštol Pavel používá tento pohrdavý výraz pro možná nejlepší sochařská díla, jaká kdy svět spatřil, vždyť jedny z nejlepších sochařských děl vytvořili řečtí umělci. Vytesali je tak dokonale, že socha Venuše (jedné z jejich bohyň) je dnes uznávána jako přední umělecké dílo; a přesto to všechno bylo zneužito k jedinému účelu – modloslužbě, aby lidé měli předmět uctívání.

Prorok Izaiáš mluví o modloslužebníkovi s opovržením. Říká, že modloslužebník vezme kus dřeva a vyřeže z něj modlu. Ze stejného stromu dá část dřeva na oheň, spálí ho a řekne: „Je mi teplo,“ a před zbytkem dřeva se s úctou klaní. Modloslužebník uctívá dílo svých rukou, vytváří si svého boha, ale křesťan uctívá Boha, který ho stvořil. V tom je ten rozdíl!

„Pamatujete se, že když jste byli pohané, táhlo vás to neodolatelně k němým modlám.“ Nyní se dostáváme k mocné síle, k síle, která nemá nic společného se samotnou modlou, ale je s ní spojena; za modlářstvím světa totiž stojí ona strašlivá síla, která vyvěrá ze samotného pekla a odvádí lidi od uctívání Jehovy k uctívání děl jejich vlastních rukou – strhává je, vede, táhne duchovní mocí – něco

strašlivě démonického. „Pamatujete se, že když jste byli pohané, táhlo vás to neodolatelně k němým modlám.“ Proto řekl, že když poznali tyto duchovní síly a moci a byli pod jejich podivným, nesvatým vedením, mají jasně pochopit, že žádný člověk, který mluví pod mocí Ducha svatého, nikdy nenazve Ježíše prokletým, protože Duch svatý přišel, aby Pána Ježíše Krista velebil, aby ho oslavil. Žádný člověk, který mluví z Ducha Božího, nikdy nenazve Ježíše prokletým, když mluví pod Božím vedením. Když na něj mocně sestoupí Duch Boží, výrok, který pronese, ať už v prorocství, nebo výklad, bude božský a bude velebit našeho velkého Vykupitele. Naopak nikdo nemůže říct, že Ježíš je Pán, jenom Duch svatý.

Proč? Protože mu to ďábel nedovolí. Ďábel by nedovolil žádnému ze zlých duchů, kteří ho uctívají, aby uznávali Vykupitelovu vládu. Za druhé světové války nesměl nikdo v anglicky mluvících zemích mluvit dobře o Hitlerovi a jeho vojsku, protože to byl nepřítel. Moc, která přichází z pekla, nikdy nebude velebit Pána Ježíše. Ale Duch svatý ano. Tito Korint'ané byli modloslužebníci a poznali moc, která nebyla z Boha; proto se na jejich shromážděních občas objevovaly podivné projevy, a tak apoštol Pavel jasně stanoví, že žádný člověk, který mluví z Ducha Božího, nikdy nenazve Ježíše prokletým.

Dále říká, že existují různé dary, ale tentýž Duch. Celkem je devět darů: slovo moudrosti, slovo poznání, víra, dary uzdravování, zázraky, prorocství, rozlišování duchů, různé druhy jazyků a výklad jazyků. Těchto devět darů Ducha svatého je rozmanitých; co může být například odlišnějšího než rozlišování duchů a konání zázraků? A je velký rozdíl mezi mluvením jinými jazyky a dary uzdravování. Nebo jak rozdílné je slovo moudrosti od výkladu jazyků! Jsou dary velké moci a síly a dary, které jako dalekohled zjevují jiný svět; jsou dary prorocké, inspirující a dary zjevující.

Autor říká, že je to tentýž Duch, který způsobuje, že toto všechno funguje. Bůh se uvolil vložit do přírody velmi jednoduchou ilustraci této jednoty v rozmanitosti. Vezměme si například obyčejnou vodu. Mám sklenici této vody; je to obyčejná látka, ale přitom velmi pozoruhodná. Víte, že můžete mít vodu v hrudce? Řeknete: „Bratře Cartere, my nemluvíme o vodě v hrudce, my mluvíme o ledu.“ Co jiného je led než hrouda pevné vody?

Tuto látku můžete mít plovoucí na obloze. Co jiného jsou mraky než voda?

Pak můžete mít vodu, která padá v kuličkách, jako by na nás nebe střílelo hrách. Řeknete: „Bratře Cartere, my těmto částicám neříkáme kuličky, ale kroupy.“ Co jiného jsou kroupy než zmrzlé kapky vody?

Pak můžete mít všechny stromy pokryté sněhem, všechny tak bílé a krásné, že vypadají jako v pohádkové zemi! Cestoval jsem v zimě po Sibiři a někteří se mě ptali: „Jak to tam vypadalo, bratře Cartere?“ Řekl jsem: „Jako sníh!“ Občas jsem viděl střechu, která trčela z velké závěje, a bylo mi líto těch dole. Ale sníh je voda.

Pak je tu vynikající umělec, který vám na okenní tabule nakreslí obrázky. „Kdo to je?“ zeptáte se. No jeho jméno přece je Jack Frost, a kreslí nádherné obrázky. Kdo je Jack Frost? Prostě voda v jiném projevu. Takže můžete mít vodu jako déšť, vodu jako kroupy, vodu jako sníh, vodu jako led, vodu jako páru, vodu jako mráz a vodu jako mraky; to všechno bude při určité teplotě téct jako voda.

Jak rozmanité jsou tyto projevy, a přesto jsou všechny vodou. Máme v tom ilustraci verše: „Jsou rozdílná obdarování, ale tentýž Duch; rozdílné služby, ale tentýž Pán.“

U Všemohoucího není uniformita jako u člověka. Když stavíme cihlovou budovu, každá cihla je vyrobena ve stejné formě; vezmete jednu a viděli jste všechny. Bůh nikdy neudělá ani dva stejné listy, ani neudělá dva stejné lidi; ne, ani kdyby to byla jednovaječná dvojčata, jaká jsme kdysi měli v naší

církvi v Londýně.

Vedle sebe seděla dvojice mladých mužů, kteří si byli podobní jako dva hrášky v lusku. Díval jsem se z jednoho na druhého a ptal jsem se sám sebe: „Který z nich je který?“ Zeptal jsem se matky: „Dokážeš je od sebe rozeznat?“ „Ale ano,“ odpověděla, „jsou mezi nimi drobné rozdíly.“ Bylo pro mě těžké říct, který je který. Učitelka měla stejné potíže. Když jeden z nich zlobil a učitelka řekla: „Musíš zůstat po škole a napsat 500 řádků,“ ten řekl tomu druhému: „Napiš mi tyhle řádky a já ti je napíšu příště.“ A učitelka nevěděla, kdo ty řádky píše.

Vzpomínám si, jak jsem navštívil jednoho z nich. Zaklepal jsem a on přišel ke dveřím. Řekl jsem: „Chci vidět tvého bratra, který v poslední době nebyl v církvi.“ Odpověděl: „Obávám se, že to jsem já, koho chceš vidět.“ Nedokázal jsem ta dvojčata od sebe rozeznat, ale byly mezi nimi drobné rozdíly, které matka poznala. A tak Bůh nikdy neudělá dvě věci stejné.

Jsou služby apoštolů, proroků, evangelistů, pastorů a učitelů, a jak jsou rozdílné! Jeden evangelista, kterého jsem znal, nemohl vydržet, když seděl a poslouchal čtení z Bible; chtěl být aktivní a něco dělat a ptal se: „Bratře Cartere, kdy budeš volat k oltáři?“ Při studiu Bible nevoláme k oltáři, jediné pokud víme, že jsou přítomni hříšníci.

Dary se liší, služby jsou různé a uvidíme ještě další rozdíly. Podívejte se na další verš: „Jsou rozdílná působení moci“ – dary se liší svou funkcí. Pro ilustraci si vezmeme jeden z darů, například dar konání zázraků. Mojžíš ho měl, když šel do Egypta a Bůh mu řekl: „Vezmi svou hůl.“ Mojžíš vzal svou hůl do Egypta a Bůh řekl: „Vztáhni svou hůl na zemi,“ a začaly pohromy. Když chtěl rozdělit moře, Bůh řekl: „Vztáhni svou hůl na moře,“ a moře se otevřelo. Když na poušti potřebovali vodu, Bůh řekl: „Udeř na skálu.“ Udeřil do skály a vytryskla voda. Právě hůl použil Bůh v Mojžíšově případě; konání zázraků bylo spojeno s holí.

Elijáš neměl hůl, ale plášť. Když měl na sobě plášť, byl mocný; mohl se modlit a z nebe padl oheň, a mohl se modlit znovu s pláštěm na sobě a přišel déšť. Na konci své služby, když přišel k Jordánu a chtěl ho přejít, svinul plášť, udeřil do vody a ta se rozestoupila, dokud on a jeho služebník Eliáš nepřešli Jordán. Když byli na druhém břehu, řekl Elijáš Elišovi: „Požádej, co ti mám dát.“ Eliáš odpověděl: „Dvojnásobný díl tvého ducha.“ Řekl: „Jestliže mě uvidíš, až budu od tebe brán, stane se ti tak.“ Eliáš se díval na svého pána, když se z nebe přihnál víchř a přiválaly ohnivý vozy a ohniví koně, a díval se na svého pána, když byl ve víchru vzat vzhůru. Pak uviděl, jak se něco snáší dolů – co to bylo? Byl to plášť, a když si ho oblékl, pokračoval ve službě svého mistra. Poslední zázrak, který vykonal Elijáš, byl pak prvním zázrakem, který udělal Eliáš; vzal plášť, svinul ho a řekl: „Kde je Elijášův Bůh?“ Rozděлил vody a zjistil, že moc přešla na něj. Eliášova moc byla spojena s pláštěm.

Vezmeme si jiného muže, Samsona, který neměl plášť ani hůl, ale zjistil, že Boží moc přichází do jeho samotného těla. Procházela skrze jeho tělo, skrze jeho svaly, a když něco uchopil – to byla síla! Uchopil bránu Gazy a odnesl ji na zádech. Vzal oslí čelist a pobil tisíc mužů. Na konci své služby, na tom smutném konci, zabil mocí Ducha při své smrti víc než za celý svůj život. Uchopil dva sloupy chrámu boha Dagona a ty se pod jeho mocnou silou rozlomily. Zřítel se celý chrám a zabil velice mnoho lidí. V tom je ten rozdíl: u jednoho člověka působení zázraků funguje skrze jeho bytost, u jiného skrze plášť, u dalšího skrze hůl, a tak můžeme mít dary působící různými způsoby, a přesto stejný dar, neboť u Všemohoucího je nekonečná rozmanitost.

Projev Ducha je dán každému člověku, aby z něho byl prospěch, což znamená, že projev je dán pro obecné dobro všech. Duch Boží není dán pro osobní obohacení. Lidé, kteří jsou obdivuhodně používáni Bohem v uzdravující službě, ať si pamatují, že Bůh nikdy nedal svou moc, aby učinil člověka bohatým a významným; dal ji proto, aby tento člověk byl požehnáním pro nespočetné množství lidí, pro obecné dobro, pro obecné požehnání společenství a církve. Pokud tedy máme Boží dary

a moc, musíme být posvěceni. „Bud'te svatí vy, kteří nesete nádoby Páně.“

KAPITOLA II SLOVO MOUDROSTI

Pokud jde o duchovní dary, bratří, nechci vás nechat v nevědomosti. ... Jednomu je skrze Ducha dáno slovo moudrosti, druhému slovo poznání podle téhož Ducha.

1. Korintským 12:1 a 8

Slovo moudrosti nemá nic společného s naší moudrostí, stejně jako mluvení jazyky nemá nic společného s darem naučit se cizí jazyk nebo dary uzdravování s lékařskou profesí. Musíme co nejzřetelněji vymezit hranici mezi tím, co je přirozené, a tím, co je nadpřirozené, neboť existují přirozené dary a nadpřirozené dary. Existuje moudrost, která je přirozená (měl ji například Achitofel), a existuje moudrost božská, která přichází z nebe. Ta je projevem Ducha svatého a je to první a největší dar z devíti – slovo Boží moudrosti, které nám dává Duch Boží.

Abych ukázal, že to nemá nic společného s naší moudrostí, uvedu jednoduchou ilustraci. V Londýně mám právníka, za kterým chodím, když mám právní potíže. Víte, že při koupi budov se setkáte s dokumenty sepsanými právníky, které jsou napsány tak, že se zdá, že jim nikdo nemůže porozumět, pokud sám není právník! Když jsem si ty dokumenty přečetl dvakrát nebo třikrát a nebyl jsem si jistý, zda jsem pochopil jejich obsah, rozhodl jsem se získat nějaké slovo moudrosti od svého právníka, a tak jsem mu zavolaal.

Rozhovor proběhl asi takto: „Mám listinu týkající se nemovitosti, kterou chci koupit, ale nevím, jestli mám do koupě jít. Mohl byste mi prosím poradit?“

„Přečtete mi to?“

Přečetl jsem celý dokument. Pak jsem čekal. Na co? Na moudré slovo mého právníka.

Všimněte si, že to není dar moudrosti. V Bibli není slíben žádný dar moudrosti; Bůh nám nabízí pouze dar „slova moudrosti“.

Právník mi dává moudré slovo. Nedává mi dar moudrosti, jeho mozek mi neproniká skrze dráty do ucha a do lebky! Ne! Kdyby mi dal dar moudrosti, už nikdy bych k němu nemusel jít – využil bych ten dar, ale on mi dává dar slova. No, on mi tak úplně dar nedává; musím za něj platit!

V tomto prvním velkém projevu Božího Ducha je nám nabídnuto slovo moudrosti. Bůh nám dává směrodatné slovo; je to slovo jeho moudrosti; vůbec to není slovo naší moudrosti. Možná se ptáte: „Komu kdy Bůh dal slovo své moudrosti?“ Dával ho znovu a znovu; Bible je plná příkladů.

Vzpomínáte si, jak v době Noemově Bůh promluvil z nebe: „Rozhodl jsem se skoncovat se vším tvorstvem .... Udělej si archu“ (1. Mojžíšova 6:13,14). Tak mu Bůh dal slovo své moudrosti, neboť Bůh se rozhodl, co udělá s tímto světem: zničí ho, ale Noema, jeho ženu, syny a jejich ženy zachová v arše. Slovo Boží moudrosti tedy Noemovi zjevilo cestu jeho záchrany. Kdykoli Bůh promlouvá k člověku přímo, dává mu slovo své moudrosti.

Promluvil k Jonášovi a řekl mu: „Jdi do Ninive.“ Jonáš nechtěl jít, a tak se vydal opačným směrem; šel do Joppe, aby se nalodil na loď přes Středozemní moře a odplul do Španělska. Nechtělo se mu plnit slovo Boží moudrosti, plnit toto pověření Všemohoucího, aby šel a kázal Ninivanům. Ne! Chtěl jet na dovolenou ve Španělsku a zůstat tam dost dlouho na to, aby Všemohoucí na Ninive zapomněl,

a pak se vrátit domů! A tak se vydal do Joppe, nastoupil na loď, zaplatil jízdné a šel spát, ale přišla velká bouře. Jonáš byl nelogický člověk; věděl, že je mimo Boží vůli, přesto očekával, že Všemohoucí jemně zafouká svým větrem a pošle plachetnici přes Středozevní moře, aby ho převezla jednoznačně mimo Boží vůli.

Bůh zafoukal! Rozpoutal bouři a Jonáš byl v bouři. Námořníci se snažili veslovat, ale když Bůh vyvolá bouři, ať veslujete sebevíc, bouře vás pronásleduje. Řekli si: „Tak kdo je za to zodpovědný?“ Házeli los a los padl na Jonáše a ten musel přiznat, že je mimo Boží vůli:

„Nebeský Bůh to udělal kvůli mně.“

„Co máme dělat?“

„Zbavte se mě, hod'te mě do moře.“

Ale tito námořníci byli přátelští a soucitní, a tak veslovali dál. Z Boží vůle však vyveslovat nemohli. Nakonec museli Jonáše hodit přes palubu a už ho nikdy neviděli. Sklouzl velmi temnou chodbou a dostal se do kajuty bez průzorů a s velmi špatným větráním. Jestli někdo někdy trpěl klaustrofobií, musel to být určitě Jonáš; byl tři dny a tři noci (ale byly to všechno noci) v břiše ryby.

Hospodin nasměroval rybu zpět na pevninu. To bylo pro Jonáše velmi výhodné, protože když ho ryba, neschopná strávit spolknuté sousto, vyvrhla, byl na suché zemi!

Pak přišlo k Jonášovi opět Boží slovo: „Jdi do Ninive!“ Tentokrát šel. Měl už dost Joppe, lodí, ryb a tmy, šel a naplnil slovo Boží moudrosti a nastalo velké probuzení.

Takto Bůh mluví k lidem. Slovo moudrosti bylo vždy směrodatné. Za Jeroboámovy vlády řekl Božímu muži: „Jdi do Bét-elu a volej proti oltáři.“ Boží muž šel a volal proti oltáři podle Hospodinova slova.

Někdy si lidé myslí, že mají Boží slovo moudrosti, a mýlí se. Mají třeba dobrou představivost, mají zvláštní vedení, stávají se předuchovnělymi nebo mystickými v míře, která není zdravá.

Znal jsem jednoho člověka – byl to dobrý člověk, ale mýlil se, pokud jde o Boží vedení. Myslel si, že k němu Bůh neustále promlouvá; představoval si, že k němu Bůh promlouvá každých zhruba deset minut celý den a říká mu, co má dělat. Tento muž prohlásil, že mu Bůh řekl: „Vstaň, můj služebníku, jdi na určitou misi na druhém konci města.“ Vstal, oblékl se a šel. Nemohl jet tramvají, protože neměl peníze. Do misie to bylo několik mil, možná deset nebo dvanáct mil pěšky, ale šel. Když tam dorazil, byla misie zavřená. Stál venku a řekl: „Tvůj služebník tě poslechl, Pane. Řekl jsi: 'Vstaň a jdi do misie', a hle, přišel jsem a je zavřeno. Jaké je nyní slovo Páně k jeho služebníku?“ A Pán řekl: „Vstaň a vrať se domů.“

Není to naprosto směšné? Když se tak chováme, děláme si z Božích věcí legraci; myslíme si, že přijímáme vedení, abychom nakonec zjistili jenom to, že to nebylo od Pána.

Povím vám o jednom vedení. Bylo to v roce 1919. Šest z nás se sešlo k hodinové modlitbě v domě jednoho pastora na severu Londýna. Pán k nám promluvil: „Shromážděte můj lid, praví Pán, shromážděte ho ze severu i z jihu, z východu i ze západu a budujte pro mě. Přijede na koních a mezcích, velbloudech a dromedárech, na vozech a kolech veliký zástup a budete pro Mne stavět a budou hromady peněz, hromady a hromady.“ Slyšel jsem, jak se někdo směje, a byl to pastor, v jehož domě jsme se modlili (stále klečel na kolenou). Držel se za boky a kymácel se smíchy. „Proč se směješ?“ zeptal jsem se. Odpověděl: „Ty peníze, hromady a hromady, viděl jsem je, jak se sypou

jako písek na jedno místo.“ Znovu se rozesmál a všichni jsme se pěkně nasmáli.

Předpokládám, že žít z víry vyšlo v dnešní době z módy, ale žít z víry, jak jsme tomu tehdy rozuměli, znamenalo nemít žádný stálý příjem; pastor měl ve své církvi u dveří schránku na dary a já jsem měl ve své církvi u dveří schránku. Takže slyšet Pána mluvit o hromadách peněz bylo něco vzrušujícího.

Můj přítel se smál, až ho bolely boky, a pak jsme se všichni modlili dál.

Když jsme se shromáždili k polednímu jídlu, bylo třeba o Pánově poselství říct pastorově ženě. Pastor jí řekl: „Má drahá, co myslíš, že nám Pán dnes ráno řekl? Řekl, že budeme mít hromady peněz.“ Vidím ji, jako by to bylo teď, jak tleskala rukama a říkala: „Chvála Pánu, kéž to přijde rychle!“ Všichni jsme se opět dobře zasmáli a dojedli jsme.

Toho večera jsme s pastorem dostali pozvání na večeři do domu jednoho přítele na venkově. Kolem deváté hodiny jsem řekl pastorovi: „Budeme muset říct našemu hostiteli, že už musíme jít.“ Nikdy jsem nepatřil k těm, kteří rádi ponocují.

Náš hostitel řekl: „Počkejte, ještě neodcházejte, musím vám něco říct.“ Usadil jsem se na židli a doufal, že projednávání této záležitosti nebude trvat příliš dlouho. Řekl: „Víte, jsem podnikatel a už dlouho jsem neplatil desátky Pánu. Bůh ke mně promluvil a řekl mi: Polož peníze k nohám apoštolů.“

Poznamenal jsem: „Nejprve musíš najít apoštoly, abys mohl najít jejich nohy!“

Mé poznámky si nevšímá a pokračoval: „Dám to vám dvěma bratrům.“

„Kolik myslíš, že to bude?“ zeptal se můj přítel.

„Nejsem si úplně jistý, bude to něco přes dva tisíce liber.“

Šťouchl jsem do pastora a řekl: „Vzpomínáš si, co nám Bůh řekl dnes ráno?“

„Ano,“ vykřikl nahlas, „Pán řekl, že budeme mít hromady a hromady peněz.“

Náš hostitel řekl: „Tak tady je první hromada,“ a dal nám 2 400 liber. Libra tehdy měla větší cenu než dnes – mnohem větší!

Řeknete si: „Ach, to bylo úžasné!“ Ano, bylo to báječné, ale všimněte si, že to poselství mělo tři části. V první části se říkalo: „Shromážděte můj lid ze severu i z jihu, z východu i ze západu.“ Pak druhá část: „Přijede na koních a mezcích, velbloudech a dromedárech, na vozech a kolech.“ Pak třetí část: „Budou hromady a hromady peněz.“ Během dvanácti hodin se třetí část poselství částečně naplnila; dostali jsme první hromadu.

Můžete říct: „A co další dvě části?“ No, nedokázali jsme si představit, jak se naplní první část, a tak jsme čekali. Pak to přišlo; v roce 1921 přišla výzva, abych se ujal vedení letniční biblické školy v Londýně, a studenti přišli ze severu i z jihu, z východu i ze západu.

Řeknete si: „A co ta prostřední část, koně, mezci a velbloudi?“ Z té biblické školy v Hampsteadu, kde jsem byl ředitelem přes dvacet sedm let, vyšli studenti, kteří slouží ve více než dvaceti různých zemích světa, kde jsou velbloudi, dromedáři, koně, vozy a kola. Tito studenti pracují ve více než dvaceti různých zemích světa. Slovo moudrosti se vždy konkrétně a obdivuhodně naplňuje, pokud pochází od Boha. Jeho plánem pro nás v roce 1919 bylo shromáždit a vyslat mladé muže a měli jsme na to mít hromady peněz.

Mojžíš stojí na poušti a hlídá ovce. Byl v paláci v Egyptě, vychován mezi aristokracií, a nyní je pastýřem. Pastýř vidí keř hořící ohněm, slyší hlas Všemohoucího, který promlouvá z plamene, a dostává od Boha pověření. O Mojžíšově povolání čteme ve třetí kapitole knihy Exodus. Boží hlas říká: „Sestoupil jsem, abych vysvobodil svůj lid, proto nyní jdi do Egypta.“ Bylo to Boží slovo, Boží směřovací slovo, Boží slovo moudrosti, které Mojžíšovi říká, co má dělat. Mojžíš šel a děti Izraele byly vysvobozeny.

Když Mojžíš přišel na horu Sinaj a Bůh ho povolal na horu, viděl, jak se Boží prst pohybuje po kameni, zanechává ve tvrdém kameni zářez a před jeho očima je na kamenných deskách napsáno Desatero. Dostal slovo Boží správné moudrosti.

Všechny mesiášské předpovědi ve Starém zákoně (vlastně všechny předpovědi) jsou součástí slova moudrosti, protože to, co Bůh zamýšlel učinit ohledně Mesiáše, bylo oznámit jeho plán se světem, a tak ve své moudrosti zjevil svůj záměr. Ukázal, kde se Mesiáš narodí, jak vyrosté jako kořen ze suché země, jak bude trpět, a nakonec bude zavržen a zemře za hříchy lidí.

Řeknete: „Není snad předpověď proroctvím?“ Prostý dar proroctví neobsahuje žádné zjevení; slouží k „poučení, napomenutí a útěše“. Ptáte se: „Nemluví Bible někdy o tom, že člověk prorokuje, když dává předpověď?“ Ano, protože pojem proroctví může být použit jak konkrétně, tak obecně. Termíny můžeme používat jak konkrétně, tak obecně.

Kdybych vám například řekl: „Pojďte si dát čaj,“ chápali byste to v obecném významu; mysleli byste si: „Myslí tím, pojďte si dát šálek toho povzbuzujícího nápoje s trochou chleba s máslem a kouskem koláče nebo jiného jídla vhodného pro tuto příležitost.“

Kdybyste však řekli prodavači: „Chci čaj,“ myslel by na sušené lístky v balíčku. Mluvíme-li konkrétně, „čaj“ je jedna věc; mluvíme-li obecně, může to být nápoj plus celé jídlo.

Nuže, proroctví může být použito konkrétně, to znamená jako prostý dar k poučení, napomenutí nebo útěše, nebo může být použito obecně pro projev některého z darů, které se vyjadřují slovy; takže když se o někom řekne, že prorokuje, může to znamenat, že dává slovo moudrosti – ale to je použití termínu „proroctví“ v obecném smyslu.

Je toho tolik, co bychom mohli říct o slově moudrosti. Vzpomeňte si, že Pán Ježíš Kristus řekl Petrovi, co udělá, jak ho zapře. Naříkal nad zkázkou Jeruzaléma, kterou viděl přicházet. Bůh vidí do budoucnosti, a když jednotlivci zjevuje, co vidí a co rozhodl, dává mu slovo moudrosti.

Slovo moudrosti je největším ze všech darů Ducha svatého. Podívejte se, jak dokáže překlenout celé věky. Henoch, sedmý od Adama, prorokoval (zde je toto slovo v obecném smyslu): „Pán přijde s deseti tisíci svých svatých, aby vykonal soud nad ... všemi bezbožnými“ a tak dále (Juda 14, 15). Předpověď se zatím nenaplnila, ale jsme si jisti, že Pán přijde a slovo se naplní.

Zeptáte se: „Kolik let musí být člověku, aby mohl dostat zjevení od Boha?“ Jak starý musí být člověk, aby mohl mluvit jinými jazyky? Řeknete: „Mluví jinými jazyky skrze Ducha.“ Nuže, zjevení přijímá také skrze Ducha, a abych to ilustroval, povím vám o malém chlapci, jehož matka ho zasvětila Božímu dílu.

Samuel žil ve svatyni s knězem Élí. Jednou v noci ležel v posteli a uslyšel hlas: „Samueli,“ a protože byl pohotový a poslušný malý chlapec, vyskočil z postele, běžel chodbou k Élímu a řekl mu: „Tady jsem.“ Élí mu odpověděl: „Já jsem tě nevolal, běž si lehnout.“

Tato příhoda se opakovala a Élí opět řekl chlapci, aby se vrátil do své postele.

Hlas se však ozval potřetí: „Samueli,“ a chlapec vyskočil z postele a znovu běžel k Élímu. Élí si pomyslel: „Ach, on slyší Boží hlas.“ A řekl: „Uslyšíš-li ten hlas znovu, řekni: Mluv, Pane, neboť tvůj služebník slyší.“ Takže hlas se ozval znovu: „Samueli!“ A on řekl: „Mluv, neboť tvůj služebník slyší.“

Bůh k chlapci promluvil a zjevil mu, že na Élího dům přijde soud, protože nevychoval své syny, jak měl, a protože se znesvětili. Příštího rána řekl Élí Samuelovi: „Pověz mi, co ti řekl Hospodin.“ Samuel se bál, ale pověděl mu to a Élí řekl: „On je Hospodin.“

Slovo Boží moudrosti může přijít k dítěti, protože je to Boží moudrost, a ne moudrost dítěte.

Slovo moudrosti je největším ze všech projevů Božího Ducha, protože je směrodatné – říká vám, co Bůh chce, abyste dělali, a není nic důležitějšího než nechat se vést nebem.

Ach, kéž nás Bůh vede!

KAPITOLA III SLOVO POZNÁNÍ

Čteme z knihy proroka Izajáše 32:13-19.

Dále 1. Korintským 12:8.

„Jednomu je skrze Ducha dáno slovo moudrosti, druhému slovo poznání podle téhož Ducha.“

Jaká úžasná rozmanitost je v darech Ducha! Tuto rozmanitost můžeme vidět, když porovnáme dary mimořádné moci a demonstrace s dary pozoruhodného světla a zjevení. Tento dar zjevení, o němž nyní uvažujeme, je Božím sdělením slova poznání. Slovo poznání nemá nic společného s lidským poznáním; kdyby mělo, nebylo by projevem Ducha, bylo by projevem našeho intelektu. My chceme projev Božího Ducha a slovem poznání nám Duch svatý sděluje Pánovo poznání.

Často byl tento požehnaný dar spojován s přirozeným poznáním získaným studiem Slova. Jak mi řekla jedna milá dáma: „Bratře Cartere, ty musíš mít slovo poznání, když tak dobře znáš Bibli.“ To člověka přiměje k malému úsměvu. Není to znalost Slova, která pochází ze studia, ale slovo poznání přichází skrze Ducha Božího ve zjevení.

Opakuji, že slovem poznání Duch Boží zprostředkovává ono poznání, které je atributem Božství; je tak rozsáhlé, bezbřehé a bezedné, že ho nazýváme vševědoucností – Božím vševědoucím poznáním. On zná každou hvězdu na nebi, a těch je nespočet. Četl jsem knihy o astronomii, a když si představím ta astronomická čísla – miliony a triliony hvězd, velké pohybující se vesmíry s miliardami hvězd v každé galaxii – a přesto Bible říká, že Bůh je všechny volá jménem. Pojmenoval každou hvězdu na nebi, ale pojdme dolů na zem – tam nahoře bychom se ztratili – postavme se na pevnou zem. Co ví Bůh o lidských záležitostech? Bůh zná každý národ, neboť Bible říká, že působí uprostřed národů, aby je pozvedl i snížil; ale Bůh zná nejen každý národ, zná i každého člověka v každém národě. Zde je verš, který to dokazuje: „Mojžíš byl velmi tichý, nad všechny lidi, kteří byli na povrchu země.“ (Numeri 12:3) To je mimořádné prohlášení! Srdce všech lidí žijících v té době musel Všemohoucí individuálně prozkoumat, než mohl prohlásit, že nejtišším mužem té doby byl Mojžíš. Bůh tedy zná každého člověka, a Bůh ví víc – zná kroky každého člověka. Žalmista říká: „Víš o mně, ať sedím nebo vstanu, zdálky je ti jasné, co chci dělat.“ (Žalm 139,2.3) Bůh zná každý náš krok – viděl, jak jsi dnes večer přišel do této budovy, viděl, na jaké sedadlo jsi usedl, a bude se dívat, až vstaneš a odejdeš. Bůh zná každý náš krok; a pokud byste chtěli jít ještě dál, Bůh zná každý vlas na naší hlavě.

Nuže, jestliže se Bohu zalíbilo pro naplnění svého záměru sdělit nám prostřednictvím Ducha něco z tohoto úžasného poznání a umožnit nám, abychom se podíleli, byť v nekonečně malé míře, na této úžasné vševědoucnosti, pak nám dává slovo svého poznání.

Proč by nám měl Bůh dát jen zlomek svého poznání? Uvedu příklad z Písma. Vzpomínáte si, že synové Izraele odpadli; chtěli krále, aby byli jako národy. Bůh nechtěl, aby byli jako národy; chtěl, aby byli národům příkladem; ale dal jim krále a tím vyvoleným byl Saul. Saul v té době nebyl pyšný člověk, a když nastal den jeho korunovace, byl tak plachý, že když se všechen lid shromáždil, aby byl svědkem korunovace, odešel a schoval se. Nikdo ho nemohl najít! To Samuela dostalo do velmi trapné situace, protože lidé se ptali: „Samueli, kde je král?“ Samuel odpovídal: „Nevím. Hledali jsme ho všude, ale nemůžeme ho najít.“ „Samueli, co budeš dělat? Přišli jsme ze svých měst a městeček, ze svých statků a vesnic, přišli jsme z velké dálky, abychom viděli, jak je tento muž korunován, a ty říkáš, že ho nemůžeš najít? Musíš ho najít!“

Nuže, co může člověk v takové situaci dělat? Může se modlit, a to Samuel udělal – modlil se pravděpodobně takto: „Bože, Ty, který víš, kde se každý člověk na celém světě nachází, budeš tak laskav a ukážeš mi, kde je Saul?“

Bůh mu laskavě odpověděl: „Saul se ukryl mezi výstrojí.“ Nevím, co to bylo za výstroj, ale oni to věděli, protože se tam vydali a vytáhli ho ven.

Nyní vidíte, jak slovo poznání zachránilo situaci: Saul se ztratil a nikdo ho nemohl najít, ale Bůh sdělil tu nekonečně malou část své vševědoucnosti, která stačila k tomu, aby Saula našli. Nezáleží na tom, jak malé může být sdělené poznání, je zázračné, pokud je to slovo poznání z Božího zjevení. Například když jdete s dětmi k moři a ony si vezmou kyblíčky a lopatičky na písek a váš chlapeček vloží svůj kyblíček do moře a přinese ho zpět plný vody, má ve svém kyblíčku trochu oceánu, samozřejmě velmi malou trochu. Mohli bychom říct, že to, co má, je nekonečně malé množství, ale co do kvality je to přesně stejné jako zbytek; protože k naplnění oceánu stačí vzít malý kyblík, naplnit ho a vylít, a to dělat dostatečně dlouho. V kvalitě není žádný rozdíl, pouze v množství. Pokud vám tedy Bůh sdělí jedinou malou kapku svého úžasného poznání, máte dokonalé slovo poznání. Co do kvality je přesně stejné jako vševědoucnost, co do množství je nekonečně malé.

Slepý prorok Achijáš žil v době vlády zlého krále Jeroboáma. Jeroboámův syn onemocněl a on řekl své ženě, královně: „Přestroj se... tamhle je prorok... on ti řekne, co se stane s dítětem.“ (1. Královská 14:2,3)

Kvůli prorokovi se nemusela převlékat, protože byl slepý, ale jiní mohli přiběhnout dřív a říct: „Královna tě jde navštívit.“ Když sestupovala k prorokovi, promluvil Hospodin k Achijášovi. Řekl: „Achijáši, Jeroboáмова žena sestupuje dolů, aby se tě zeptala na svého syna.“ Bylo to slovo Božího poznání, které sdělil muži, jenž neviděl. Když Achijáš uslyšel její kroky u dveří, řekl: „Pojď dál, Jeroboáмова ženo.“ Poté, co si dala práci se zamaskováním, muselo být pro ni nepříjemné slyšet, jak prorok směle volá její jméno.

Slovo poznání je velmi podivuhodné, ale nesmíme si namlouvat, že máme něco, co ve skutečnosti nemáme. Například někteří lidé mají kritické myšlení a přisuzují své hledání chyb daru Ducha. Jeden muž, kterého jsem znal v Montrealu, byl velmi milý člověk. Měl to, po čem asi touží každá žena: hlavu s vlnitými vlasy. Jednoho dne k němu přišla dáma s velmi vážnou tváří.

Řekl: „Posad' se, sestro.“

Ona řekla: „Ne, na tomto místě nebudu sedět.“

„Co se děje, sestro?“ zeptal se.

„Bůh mě poslal, abych tě pokárala,“ řekla. „Musím tě pokárat za to, že sis nechal udělat trvalou ondulaci vlasů.“

„Myslíš, že mám trvalou ondulaci?“ zeptal se.

„Já to vím, Bůh mi to ukázal!“ zvolala.

„Pojď se mnou, sestro,“ řekl, odvedl ji do kuchyně a strčil hlavu pod kohoutek. Pořádně si namočil vlasy a pak si je otřel ručníkem. Vzal hřeben a vlasy se mu vrátily do vln; viděla, že jsou přirozené. „Omlouvám se, udělala jsem chybu,“ řekla.

Nebud'te rychlí v kritizování a bud'te obzvlášť opatrní, když prohlašujete, že máte slovo poznání. Svou hloupostí můžete udělat ostudu člověku a zároveň Všemohoucímu. Ale když jsem vyprávěl nešťastnou příhodu, musím vám také dát pravdivý projev tohoto slova poznání.

Chci vás vzít zpět do doby, kdy se Anglií šířilo prvotní metodistické probuzení, kdy se otevíraly sbory tempem jeden denně; kdy muži a ženy mocní v modlitbách prosili nebe za duše a viděli, jak se obracejí. Byl mezi nimi i muž jménem John Oxterby, který byl známý svým modlitebním životem a za kterým lidé chodili v nesnázích.

Byla tam jedna chudá žena, jejíž syn byl na moři na plachetnici a v poslední době byly na moři silné bouře. Loď už měla velké zpoždění, a co si o tom matka myslela? Byla jako všechny matky; dělají si starosti o své syny a dcery, dokud nevědí, že jsou v bezpečí.

V té době neexistoval radar ani rádio mezi lodí a lodí a matka měla strach, a tak šla za Johnem Oxterbym.

„Pane Oxterby, pomodlíte se za mého syna? Je na moři a měl tu být už před několika dny, a na moři byly hrozné bouře. Pomodlíte se a zeptáte se Boha, jestli je v bezpečí, nebo ne?“

„Udělám to, paní, udělám to,“ a tak se pomodlil. Předpokládám, že se modlil v noci, a něco se dělo: krásné světlo zahánělo temné stíny, světlo, které mu ukazovalo široký prostor otevřeného moře – velké modré vody pokryté bílými čepičkami – a loď, plachetnici, která se blížila v plných plachtách.

„Je to ta loď, Pane?“ „Ano, je.“ „Děkuji ti.“

„Je tam ten chlapec? Ach, tady je.“ Vidí chlapce; vidí loď; vidí plachty, které se vlní ve větru; vidí, jak za sebou loď zanechává stopu, a vidí mohutnou příď, jak protíná vody.

„Pane Oxterby, modlil jste se za mého chlapce?“

„Ano, madam, a je v pořádku. Vrací se domů a brzy tu bude.“

Matka odpověděla: „Děkuji vám, pane Oxterby, doufám, že to tak bude.“

Loď připlula a chlapec byl v bezpečí.

V těch dobách lidé uměli pochybovat téměř stejně dobře jako dnes. Dali hlavy dohromady a řekli si: „Zajímalo by mě, jestli si to nevymyslel; zajímalo by mě, jestli si to jen nepředstavoval; zajímalo by

mě, jestli vidí takové vize. No, brzy to můžeme zjistit. Postavíme ho před hotovou věc.“

Vzali ho tedy dolů do přístavu a požádali ho, aby jim ukázal na loď.

„Pane Oxterby, říkal jste, že jste ve vidění viděl loď s tím chlapcem na palubě?“

„Ano, viděl.“

„Bylo to jasné vidění, nebo trochu mlhavé? Viděl jste loď jasně? Nikdy předtím jste tu loď neviděl, ale v té vizi jste ji viděl jasně?“

„Viděl.“

„Nevadilo by vám jít s námi do přístavu?“

„Proč?“

„Je tam šestnáct lodí a je to jedna z nich, mohl byste nám ji ukázat.“

John Oxterby tu loď nikdy neviděl, leda ve vidění. Rozhlédl se po přístavu a ukázal: „To je ona.“ Ukázal na tu správnou.

Tento dar slova poznání je sdělení z nebe prostřednictvím Božího Ducha o věcech, které jsou na zemi. Může být tak jasné, že znáte každý detail. Je to však dar, který někteří neocení, protože může odhalit hříchy.

Když Naamán, velký syrský vojevůdce, přišel hledat uzdravení k Elišovi a přijal ho, žasl nad zázrakem, který se stal s jeho tělem. Přijel k prorokovu domu na svém voze se zlatem, stříbrem a šaty, aby proroka zahrnul bohatstvím z vděčnosti za učiněný zázrak. Boží muž řekl: „Nic, děkuji.“

„Nic?“

„Nic,“ a poslal ho pryč, protože Eliša chtěl, aby věděl, že je spasen milostí skrze víru. A tak odešel do své země se slovy: „Bůh Izraele je velkorysý Bůh.“

Prorokův služebník Géchazí však stál opodál a měl ducha chamtivosti. Pomyslel si: „Jaký omyl; představ si, že můj pán posílá tohoto muže domů se všemi těmi penězi; pomysli na peníze, které bychom mohli použít, a na peníze, za které jsme se modlili! Rozběhnu se za ním,“ a také to udělal. Je úžasné, jak rychle dokáží lidé utíkat, když touží po penězích. Dohonil vůz a řekl: „Pane, můj pán mě poslal, abych řekl, že má nějaké hosty a potřebuje nějaké peníze.“ Vděčný Naamán poslal dva ze svých služebníků s talentem stříbra a Géchazí jim řekl, kam ho mají dát; schoval ho tedy a šel se postavit před svého pána.

„Géchazí, kde jsi byl?“

„Kde jsem byl, pane? Nikde jsem nebyl.“

„Nikde jsi nebyl?“

„Ne, pane.“

„Což jsem v duchu nebyl při tom, když se muž obrátil ze svého vozu a šel ti vstříc? Copak je čas brát

stříbro a brát šaty a olivovní či vinice, brav či skot, otroky či otrokyně? Proto Naamánovo malomocenství navěky ulpí na tobě a na tvém potomstvu.“ V okamžiku byl malomocný, bílý jako sníh.

Chtěl bych vám připomenout také jednu příhodu z Ježíšova působení. Žena u studny byla velmi překvapena, když začal mluvit o životě, který žije. Pak přišlo zjevení o ní samotné: „Měla jsi pět manželů, a ten, kterého máš teď, není tvůj manžel.“ Ano, slovo poznání může odhalit hřích.

Ale dovolte mi, abych vám řekl, co považuji za největší příklad slova poznání v Bibli. Je to v knize Izajáš a jsou to tato slova: „Já jsem Hospodin a jiného už není, mimo mne žádného Boha není.“ (Izajáš 45:5) Je zde sděleno poznání, Boží poznání, a než mohlo být toto slovo sděleno proroku Izaiášovi, musel být prohledán celý vesmír!

To je největší slovo poznání, které znám, a můžu vám teď říct nejmenší slovo poznání, které znám? Pochází od mého přítele, muže, který před několika lety zemřel. Byl to dělník, zbožný člověk, který měl velkou rodinu. Koupil svému chlapci plnicí pero, ten šel na kriketové hřiště a ztratil ho. Přišel domů a řekl to otcí.

Ten mu řekl: „Synu, vezmi mě na to hřiště.“ Otec si klekl do rohu hřiště. Modlil se: „Bože, kde je to plnicí pero?“

Zde byl muž, který věřil, že Bůh ví, kde plnicí pero je. Pán mu odpověděl: „Plnicí pero je pod stromem na druhé straně hřiště.“

Řekl tedy svému synovi: „Vstaň, tvoje plnicí pero je pod tím stromem.“

Našli plnicí pero přímo pod tím stromem. Tomu říkám nejmenší slovo poznání, které znám. Mezi těmito dvěma můžete mít úžasnou řadu mimořádných případů, které přinášejí slávu Bohu, inspiraci člověku, požehnání církvi a strach hříšníkům na Sionu: a způsobují, že Bůh je uctíván skrze projevy svého Ducha. Ach, modleme se za více projevů Božího Ducha.

KAPITOLA IV VÍRA

Vezměme si ke čtení 1. Korintským 14:6-14 a 1. Korintským 12:9.

Dar víry je úžasný dar, který, jak se obáváme, nebyl plně pochopen, protože se obvykle zaměňuje s běžnou vírou nebo spásnou vírou. Zde se jedná o dar, který je mocný: svým postavením v kategorii duchovních projevů totiž stojí před dary uzdravování a konání zázraků.

„Ale“, může někdo říct, „co může být většího než zázrak, který musí být ohromným projevem Boží moci?“ Nuže, právě to se pokusím ukázat.

Dar víry lze definovat jako víru předávanou Božím Duchem pro ochranu v době nebezpečí nebo pro Boží zaopatření, nebo může zahrnovat schopnost předávat požehnání.

Vzpomeňte si, jak Elijáše krmili havrani. Bůh mu řekl: „Obrať se k východu a skryj se u potoka Cherit ... Přikázal jsem krkavcům, aby tě krmili.“ (1 Kr 17:3,4) V jeho mysli mohly snadno vzniknout pochybnosti, zda ho krkavci skutečně nakrmí; tito masožraví tvorové obvykle tráví veškerý čas tím, že krmí sami sebe; vypadá to, že se krmí od rána do večera. Jak mohl Eliáš očekávat, že mu, prorokovi, který se skrývá, krkavci budou nosit potravu? Bůh však řekl: „Přikázal jsem krkavcům,

aby tě krmili.“ Elijáš se tedy měl skrývat, bez jiných prostředků obživy, bez přátel, kteří by mu pomohli, bez možnosti trochu si nakoupit; měl se spolehnout na Všemohoucího, že mu pošle tyto ptáky, aby ho nakrmili. Zpočátku to musela být velká zkouška víry; Elijáš se v úkrytu modlil a čekal, až mu přijde snídaně; Bůh přece řekl: „Ráno chléb a maso a večer chléb a maso.“ A že bude pít z potoka.

Je vidět, že nemusíte být vegetariánem, abyste byli u Boha mocní. Ráno chléb a maso a večer chléb a maso! Nemyslím si, že potřebujeme denně dvě jídla z masa, pokud žijeme pod střechou, ale venku pod širým nebem člověk potřebuje více masa.

Představme si první ráno, jak čekal na snídani, která měla přiletět na křídlech. Nepochybně se díval na nebe a vyhlížel, zda poblíž nepoletí nějaký pták. Nevěděl, zda dříve přiletí chléb, nebo maso. Možná nejdříve dorazil chléb a on v srdci začal pociťovat vděčnost.

Někdo by mohl říct: „Bratře Cartere, bylo hygienické jíst chléb a maso, které klovali ptáci?“ Možná byste odmítli jíst kousek sýra, kdyby do něho kousla myš. Tady byl muž, kterému do každého kousku chleba a masa nejprve klovl pták. A co bakterie? Bůh by si s nimi poradil, protože pokud Bůh pošle jídlo, bude to jídlo zdravé.

Co udělal Elijáš, aby ho krkavci nakrmili? Musel uplatnit víru, kterou mu dal Bůh. Kdyby nevěřil, ptáci by nepřilétli, nebo by chléb a maso cestou sežrali. Dary, které byly dány, je třeba uplatňovat.

Víra je dar, který člověku umožňuje věřit, aby Bůh mohl jednat nadpřirozeným způsobem.

Daniel byl uvržen do lví jámy, protože se nepřestal modlit ke svému Bohu. Proběhla tam zkouška. Buď se přestane modlit, nebo bude uvržen do lví jámy. (Někteří lidé se přestanou modlit, aniž by jim hrozilo, že je čeká jáma se lvy.) Daniel otevřel okno směrem na západ a modlil se ke svému Bohu. Výsledkem bylo, že byl hosen do lví jámy. Co Daniel v jámě dělal? Nedělal nic! Alespoň nic, co by bylo zjevné, ale Bůh mu dal víru, víru tak mocnou, že se ho lvi nemohli dotknout. Před nebezpečím byl chráněn. Ptáte se: „Čím se tento dar liší od konání zázraků?“ To je dobrá otázka a musíme se pokusit na ni odpovědět.

Vzpomínáte si, že když Samson šel, aby domluvil svatbu s filištínskou dívkou, potkal ho lev. Co Samson udělal, když se na něj šelma vrhla? Mocně na něj sestoupil Hospodinův Duch a on lva roztrhl, jako by to bylo kůzle; mršinu odhodil vedle cesty a pokračoval dál. To byl zázrak; to bylo působení zázraků na rozdíl od zkušenosti Daniela, který se šelmy ve lví jámě ani nedotkl. Kdyby Samsona zavřeli do jámy se lvy, mohl jim nejdříve všem rozbít čelisti a pak si lehnout a odpočívat na jedné z mršin, dokud by ho ráno nepustili ven.

Daniel a Elijáš nedělali nic jiného, než že důvěřovali. Byla to právě tato mocná trvalá víra, která uvedla v činnost síly budoucího světa.

S Danielem Bůh poslal svého anděla a zavřel lví tlamy. To je dar víry – Bůh koná práci za vás. Při působení zázraků Bůh koná dílo skrze vás. Pokud tedy Bůh pošle svého anděla, aby pro vás něco udělal, pak máte dar víry. Všimněte si, o kolik je dar víry větší než působení zázraků, protože působení zázraků se omezuje na to, co může Bůh udělat prostřednictvím lidské nádoby, ale dar víry je neomezený. Může povolát všemocné síly, pokud máte víru a potřebujete jejich služby. Budou vám k dispozici, když budete uplatňovat dar víry.

Ježíš řekl: „Myslíš si, že bych nemohl poprosit svého Otce, a poslal by mi ihned víc než dvanáct legií andělů?“ (Matouš 26:53) Víra může v případě potřeby očekávat pomoc nebeských legií.

Dar víry je velmi úžasný, ale zamysleme se nad vírou z různých hledisek.

Víte, že existuje přirozená víra, která nemá s Božím Duchem vůbec nic společného. Je to víra, kterou má člověk, když poprvé nasedá do letadla, a je to víra, kterou nemají lidé, kteří říkají: „Já do toho nevlezu, já nepoletím, když nemůžu zůstat ani jednou nohou na zemi!“

Povím vám malý příběh o létání. V počátcích létání mezi Londýnem a Paříží měli na tehdejší dobu velká letadla, měla čtyřicet sedadel, což byl na letadla, která byla vyrobena ze dřeva a plátna, obrovský počet cestujících. Jednou, krátce poté, co se jeden z velkých čtyřmotorových dvouplošníků vznesl na cestu do Paříže, praskla vrtule (vrtule se vyráběly ze dřeva), a když se tato vrtule zlomila, poškodila druhou, a ty dvě zlomily třetí, takže zůstala funkční jen jedna vrtule. Pilot se rozhodl pro nucené přistání.

Jedna žena v letadle propadla hysterii; křičela a v panice pobíhala uličkou sem a tam. V letadle byl muž, který byl zvyklý závodit v automobilech. Pokaždé, když šel závodit, věděl, že mu jde o život. Tolikrát hleděl smrti do tváře, že si osvojil heslo: „Být zabit klidně.“ Autoritativním hlasem řekl ženě: „Posad'te se a dejte pilotovi šanci!“ V jeho hlase zazněla taková autorita – něco tak velitelského, že žena přestala pobíhat sem a tam a sedla si na své místo. Pilot s letadlem přistál a nikomu se nic nestalo.

To byla přirozená víra. Ten muž nezmínil jméno Boží – to všechno bylo přirozené – ale byla to víra, která dokázala čelit nebezpečí a být pokojná; dokázala ho udržet pevného a inspirovat všechny v letadle, aby zachovali klid.

Nyní si promluvíme o víře ďáblů, neboť ďáblové věří. Jakub řekl: „Máš víru? Ďáblové věří a třesou se.“ Proč se ďáblové, kteří věří v Boha, neobráť? Protože mají víru, která je nemění; pokud máte víru, která nemění váš život, je s vaší vírou něco hodně špatné; máte víru, jakou mají ďáblové – možná se třesete, ale neměníte se. Jsou lidé, kteří říkají: „Ano, věřím v Ježíše Krista,“ ale jejich život je v rozporu s jejich tvrzením; jejich život se nezměnil. Jejich víra nemá žádnou hodnotu. V pekle není žádný ateismus; dole v pekle věří v Boha a třesou se.

Existuje však i jiný druh víry: spásná víra. Pokud věříme, že Ježíš Kristus zemřel na kříži na Kalvárii, tato víra nás očistí uje od hříchu. Byl vzkříšen pro naše ospravedlnění. Věříme, že vystoupil na nebesa, aby se za nás přimlouval u Otce, a to vnáší do srdce vděčnost. Tato víra člověka mění, a to je spásná víra: „Věř v Pána Ježíše Krista a budeš spasen.“ (Sk 16:31)

Existuje také ovoce víry. Víra je ovocem Ducha: „Láska, radost, pokoj, trpělivost, laskavost, dobrota, víra, mírnost, zdrženlivost.“ Čím více ovoce nesete Bohu v Duchu, tím více věříte. Ovocem Ducha je věřit a stále více věřit.

Jsou lidé, kteří byli spaseni a uvěřili pouze jedné věci, totiž že Ježíš zemřel na kříži. Je spousta dalších věcí, kterým nemohou uvěřit. Nemohou uvěřit, že Jonáše spolkla velryba (říkají, že ten příběh je příliš těžké „spolknout“); ale jak rostou v milosti, začínají přijímat věci, kterým zpočátku nemohli uvěřit, a věří stále víc a víc, jak se v jejich životě rozvíjí ovoce Ducha.

Pak je tu dar víry. Tento pozoruhodný dar uvádí do činnosti síly budoucího světa; způsobuje, že Bůh působí pro vás, a ne pouze skrze vás. Bůh posílá své anděly, aby pro vás pracovali. Když už mluvíme o andělech, kteří pracují pro člověka, dovolte mi, abych zmínil Elijáše a tři body z jeho života – všechny se týkaly víry a v jistém smyslu i vývoje víry, která rozvíjela velkou duchovní sílu.

Zprvu ho krmili krkavci; nedělal nic jiného, než že čekal a věřil, až ptáci přiletí. Předpokládám, že každé ráno a večer viděl, jak mu Boží poslové ve vzduchu přinášejí potravu.

Později opustil Cherit a odešel do Sarepty, kde prorokoval, že mouka, kterou má vdova ve džbánu, neubude. Zde se odehrává zázrak zaopatření; dochází k božskému zásobování. Co pro to dělal Elijáš? Nic! Džbán s moukou uspokojoval jeho potřeby. Mohl vidět, jak mouka přichází? Ne, nemohl vidět, jak mouka přichází do džbánu; z hygienických důvodů by měl mít víko, a tak bylo zapotřebí dalšího stupně víry, aby věřil v to, co nevidí.

Později utekl na poušť kvůli Jezábelině hrozbě, že ho připraví o život, a lehl si pod jalovec, kam přišel anděl a připravil mu koláč. Pak si odpočinul a znovu se probudil a anděl mu připravil další koláč. Když snědl druhý koláč, vstal a šel v síle toho pokrmu čtyřicet dní a nocí, aniž by jedl nebo pil, přes rozpálenou poušť. Zde se setkáváme s největším stupněm víry.

Nejprve mu božské zásoby viditelně nosili ptáci, pak přicházely zásoby každý den neviditelně ve džbánu, a nakonec dostává jídlo, které mu vystačí na čtyřicet dní, a jde přes poušť v síle pokrmu, který dostal z rukou anděla.

Ó, jaký je to dar víry! Domnívám se, že kdyby dnes v církvi více působil, děly by se ohromné věci, jako se děly, když se lidé v minulosti odvážili uvěřit Bohu.

Žasnu, když si vzpomenu na Hudsona Taylora a jeho dílo China Inland Mission, jak evangelizoval tak velkou část Číny a nikdy nežádal lidi o peníze a nedovolil svým pracovníkům, aby o ně žádali. Říkal: „Modlete se za ně.“ Když se modlíme za peníze, nežádáme o ně lidi, dostáváme je z nebe.

Někteří lidé mi říkali: „Bratře Cartere, kdybyste někdy potřeboval peníze, dejte nám vědět.“ Ale já jsem jim nikdy nedal vědět. Co říká Bible? „Přestaňte s člověkem, jehož dech je v jeho chřípí.“ (Izajáš 2:22) Znamená to, že bohatý člověk jednoho dne zemře, a je lepší spoléhat na Pána, jehož dech není v jeho chřípí.

Víra je tedy úžasná věc. Petr ji měl, když byl ve vězení, noc před popravou. Jak to vím? Protože šel spát. Podle nařízení krále Heroda měl být druhý den sťat. Bylo to rozhodnuto, bylo to nařizeno, ale Petr šel spát.

Aniž bychom chtěli být morbidní, zamysleme se nad tím. Předpokládejme, že víte, že zítra zemřete; jak dlouho byste dnes spali? Možná byste si vzali aspirin, ale kolik byste toho naspali, kdybyste měli být zítra oběšeni? Během noci byste se v myšlenkách oběsili tisíckrát! Ale tady je člověk, který šel spát. Do cely vešel anděl a ani záblesk slávy andělovy přítomnosti ho neprobudil. Anděl ho tedy udeřil do boku, řetězy spadly a Bůh ho vyvedl ven. To je víra!

Kde se v něm vzala ta ohromná víra, že dokázal usnout noc před nařízenou popravou? Protože mu Ježíš řekl: „Až zestárneš, jiný tě přepáše.“ Petr si říkal: „Herodes říká, že zítra zemřu, ale já ještě nejsem starý, a Ježíš mi řekl, že až budu starý, jiný mě přepáše. Dobrou noc všem!“ A tak šel spát, jistý si Kristovým slovem.

Ó, jaký je to dar!

Před lety jsem v Londýně viděl kostel na prodej a zamýšlel jsem ho koupit, ale neměl jsem potřebných 2000 liber. Několik dní předtím mi napsal právník, že listiny budou podepsány zítra a jestli bych laskavě nepřinesl peníze s sebou.

Bůh mi dal 40 liber a pak jsem měl ještě další peníze (zapomněl jsem, kolik), ale teď jsem potřeboval zbytek. Říkal jsem si: „Přijde to poštou“ (to je jako když jídlo přichází na křídlech), a tak jsem se šel podívat, co mi ráno přinesla pošta. Nic tam nebylo. Odpoledne opět to samé. Večerní zásilkou také nepřišly žádné finance! Druhý den jsem musel podepsat listiny a neměl jsem peníze. Co jsem měl

dělat? Rozhodl jsem se jít spát. Pak jsem si cestou všiml, že na rohožce leží stará žlutá obálka. Byla adresovaná mně. Podíval jsem se dovnitř; nebyl v ní žádný dopis, ale byla plná bankovek Anglické banky. Docela mě to vzrušilo. Posadil jsem se a začal počítat. Bylo tam tisíc liber a uvnitř útržek papíru se slovy: „Na kostel.“ Dárce byl svým vlastním pošťákem. Bůh poskytl peníze a my jsme koupili kostel.

Myslím, že jedním z moderních příkladů daru víry je život George Mullera, který živil tisíce sirotků a nikdy se na nikoho neobracel s prosbou o peníze. Zájemcům rozesílal čtvrtletní zprávu a ta obvykle přinesla příspěvky. Jednou však byly jeho finanční prostředky vyčerpány a on se rozhodl zprávu nerozesílat.

Zklamal ho Bůh? Členové jeho personálu mu řekli: „Pane Mullere, nemáme chleba pro děti, co budeme dělat?“ „Posaďte je ke stolu,“ odpověděl pan Muller.

Všechny děti napochodovaly dovnitř a posadily se. Milé malé děti seděly u stolu a chleba nebyl. Co teď mohl Boží muž dělat? Mohl ho Bůh zklamat? Ozvalo se zaklepání na dveře. K panu Mullerovi přišel jeden ze zaměstnanců a řekl: „U dveří je místní pekař. Říká, že udělal chybu, kterou ještě nikdy neudělal; upekli dvě várky chleba a nemůže udat obě várky, a tak chce vědět, jestli celou jednu várku chleba můžeme vzít pro děti.“ Taková víra! Kéž nás Bůh inspiruje k větší důvěře.

Dovolte mi, abych vám vyprávěl o „svaté Anně“, prosté, důvěřivé ženě z Kanady, která znala Boha. Měla potíže s jednou nohou a bylo třeba jí operovat kost. Lékař, kterému dělala hospodyně, jí řekl, že musí mít denně jedno vejce. Nepozastavil se nad tím, že je špatné roční období na objednávání vajec. Anna se modlila: „Otče, potřebuji vejce denně.“ A hle, jak tak seděla v kuchyni, na prahu se objevila slepice. Pán řekl: „Zvedni tu slepici a postav ji na první schod schodiště.“

„Mám-li to udělat, Pane, zabraň slepici kdákat,“ modlila se. Pomyslete na slepici, která snáší vejce a nemůže kdákat! Nahoře na schodech stála stará krabice a slepice do ní vlezla. Někdy a snesla vejce! Ta slepice chodila každý den, až jí jednoho dne lékař řekl, že by měla změnit stravu, a to byl den, kdy se slepice na zápraží vyděsila a už se nikdy nevrátila. Víra zásobovala skromnou služebnou vejci tak dlouho, dokud je potřebovala.

Ach, věřit a vidět, jak Bůh zaopatřuje, vidět Boha, který poslal havrany k Elijášovi s potravou, jak pracuje pro nás! Bůh nám dej tento dar víry. Tomu, kdo věří, je možné všechno!

KAPITOLA V DARY UZDRAVOVÁNÍ

Přečtěme si 1. list Korintským 14:1-6 a pak 12:9: „Jinému víru z téhož Ducha, jinému dary uzdravování z téhož Ducha.“

Dnes večer se budeme zabývat dary uzdravování. Boha těší, když může svůj lid uzdravovat. Během čtyřiceti let, kdy synové Izraele putovali pouští, nebyl ve všech jejich kmenech jediný slabý člověk. Bůh nás může všechny udržet zdravé; není to příjemná představa? Můžeme být zdraví a silní v Pánu!

Dary uzdravování – všimněte si, prosím, že jde o složený dar; neříká se „dar“ uzdravování, ale „dary“. Ačkoli jde o jeden projev, je to projev složený; podobně jako hrozen není jeden plod, ale shluk mnoha plodů, tak je to i s dary uzdravování – je zde mnoho darů, které jsou všechny seskupeny v jednom složeném projevu.

Někdo by se mohl zeptat: „Kolik darů je?“ Tam, kde Bible mlčí, je velmi dobré mlčet a nemluvit,

když Bible nemluví, nebo mluvit jen do té míry, do jaké mluví Bible. Půjdu jen tak daleko, jak daleko najdu světlo v Božím slově. Kolik darů, ptáme se, je v tomto projevu?

V Novém Jeruzalémě bude strom života a říká se, že na stromě života je dvanáct různých druhů ovoce. Každý plod bude mít svůj list, takže bude dvanáct různých druhů listů. Říká se, že listy stromu jsou určeny k uzdravování národů; může tedy jít o dvanáct darů uzdravování; to z toho vyvozují. Proč dvanáct? Protože by bylo možné zařadit všechny nemoci, jimž je lidská přirozenost podrobena, do dvanácti kategorií; a je-li tomu tak, pak Bůh pokrývá všechny kategorie nemocí.

Uvádíme, že existuje možná dvanáct darů – netvrdím s jistotou, že jich je dvanáct, ale vím, že neexistuje žádná nemoc, žádný neduh, žádná potíže, kterou trpíme a kterou by Bůh nebyl schopen uzdravit. Proč by měl dávat dary uzdravování, a ne jediný dar? Je možné, že jeden člověk může být v jednom směru použit více než v jiném; zjistili jsme, že tomu skutečně tak je.

Smith Wigglesworth se zvláště zajímal o lidi, kteří měli vnitřní potíže, například zánět slepého střeva, koliku nebo nějakou vnitřní poruchu, a byl Bohem velmi používán v modlitbách za takové lidi. Často byl při modlitbách poněkud energický – někdy nemocným pořádně zatřásl – ale měl pozoruhodnou víru v modlitbách za takto postižené lidi.

Někteří služebníci Páně jsou Bohem používáni k otevírání slepých očí a někteří slouží zejména při léčbě strumy, výrůstků a rakoviny; ne že by nebyli používáni i jinak, ale v jedné oblasti jsou používáni více než v jiné.

Dary uzdravování se však nesmí zaměňovat s uzdraveními, která se dějí prostřednictvím lékařů. Lékař neuzdravuje prostřednictvím darů uzdravování; o jeho daru lze říct, že pochází od Boha (nemáme nic než to, co nám dal Všemohoucí), ale lékař uzdravuje podle svých schopností, které vyplývají z jeho studia lékařské vědy.

Existují lidé, kteří věří v moc mysli nad hmotou; jejich uzdravení se děje podle jejich schopnosti ovládat hmotu pomocí mysli; takové uzdravení však neklasifikujeme jako božské uzdravení nebo jako spadající do kategorie duchovních darů. Nepochybujeme o tom, že někteří lidé dokázali velkým soustředěním mysli a myšlenek dosáhnout pozoruhodných výsledků; ale protože to mohou dělat i neobrácení lidé, nelze to považovat za působení Ducha svatého.

Dary uzdravování jsou projevy Božího Ducha. Jistě si vzpomínáte, že když byl Hospodinův prorok poslán do Bét-elu, stal se zázrak, když volal proti oltáři; ten se roztrhl na dvě části a popel se rozsypal. Král Jarobeám (který přivedl Izrael k hříchu) natáhl ruku a řekl: „Chyťte toho muže,“ a pak zjistil, že ruku nemůže znovu přitáhnout; v okamžiku ochrnul. Obrátil se o pomoc k Božímu muži – k tomu, kterého se chystal zatknout a potrestat – k němu se musel v ponížení obrátit a požádat o modlitbu. Boží muž se modlil a ta ochrnutá ruka byla v okamžiku uzdravena.

Dary uzdravení jsou projevem Boží moci v oblasti nemocí.

Izaiáš se například modlil za Chizkijáše, kterému bylo řečeno, že zemře, a přiložil mu na vřed obklad z fíků. Někteří se domnívali, že použití fíků by naznačovalo použití prostředků v souvislosti s Božím uzdravením; že bychom snad měli na základě Chizkijášovy zkušenosti použít obklad, náplast nebo něco podobného. Jsou chvíle, kdy víře pomůže nějaká vnější aplikace. Nemyslím si, že by v samotných fících byla nějaká účinná látka, která by uzdravila vřed; fíky jsou obvykle prospěšnější, když se užívají vnitřně, ale zde byl na vřed přiložen obklad a král se uzdravil.

Zdá se, jako by víra občas potřebovala nějakou pomoc. Například Pán přiložil slepci na oči hlínu a uzdravil ho. Nemyslím si, že by v té hlíně byla něco účinného, přesto tomu člověku přiložil hlínu

na oči a řekl mu, aby se šel umýt do rybníka Siloe. Ten se umyl a odešel vidoucí.

Proč tedy Ježíš na oči toho muže nanesl hlínu? No, něco vám navrhnou. Možná to bylo tím, že mužovy oční důlky byly prázdné a že to, co potřeboval, bylo víc než zrak; možná to bylo tím, že Hospodin, velký Stvořitel, který na počátku stvořil člověka z prachu země, naplnil prázdné oční důlky hlínou a svou mocnou silou proměnil hlínu v oči. Mohlo to být tak, že při mytí prostě smyl to, co nebylo pro stvoření očí zapotřebí, přebytek. To je jen domněnka, která může být mylná, ale víme, že někdy použití nějaké maličkosti, jako je hlína, pomůže víře a pomůže člověku uvěřit.

Před několika lety jsem měl tu čest být v Kanadě, když jeden bratr s dary uzdravování pořádal shromáždění a já jsem byl pozván na pódium. K modlitbě přicházela dlouhá řada lidí a jednou z prvních byla žena s dítětem. Dítě mělo šilhavé oči. Pánův služebník matku otočil tak, aby všichni viděli, že dítě šilhá. Řekl shromáždění: „Bůh dnes večer tyto oči uzdraví a narovná je.“ Když to řekl, pomyslel jsem si: „Jaká víra!“ Neřekl, jak bychom mohli říct my: „Budu se za toto dítě modlit a prosit Pána, aby mu srovnal očička.“ Obrátil se k dítěti a modlil se. Jak dlouho se modlil? Zápasil s Bohem? Ne. Možná se modlil pět vteřin, pak se dotkl dítěte a obrátil ho ke shromáždění. Celým shromážděním projelo velké vzrušení; křičeli radostí; dílo bylo dokonáno! Ani se nedotkl očí dítěte; dotkl se jeho hlavičky, jemně mu položil ruku na hlavu a oči se srovnaly.

Pak přišel muž, který byl hluchoněmý; přivedla ho jeho matka. Byl vysoký metr osmdesát. Kazatel se zeptal: „Co je s ním?“ Jeho matka odpověděla: „Je hluchý a němý.“ Kazatel řekl lidu: „Tento muž je hluchý a němý. Pán ho uzdraví.“ Pomyslel jsem si: „Ó, člověče, velká je tvá víra.“ Kazatel nebyl příliš vysoký a musel natáhnout ruku vysoko, aby se za tohoto muže pomodlil. Tentokrát se modlil přibližně deset vteřin.

Pak se ho zeptal: „Slyšíš mě?“ Muž odpověděl: „Ano.“ Evangelista šel stranou a zeptal se: „Slyšíš mě?“ Muž odpověděl: „Ano.“ Šel tedy dozadu za muže: „Slyšíš mě?“ „Ano.“ Byl bych rád, kdyby ten muž řekl víc než „Ano“, ale neřekl; řekl „Ano“ pokaždé, když byl osloven. Kazatel řekl matce: „Tak vidíte, že slyší a mluví, naučte ho pár slov.“ Odešli z pódia a radovali se.

Tyto pozoruhodné případy uzdravení podněcují víru. U Boha je možné všechno a nadpřirozená uzdravení ukazují, že Bůh je uprostřed svého lidu.

Když nyní mluvíme o uzdravení obecně, všimněme si především toho, že se máme modlit sami za sebe: „Když mezi vámi někdo trpí, ať se modlí“ (Jak 5:13) a že utrpení znamená nemoc. Jsme-li nemocní, musíme se v první řadě modlit sami za sebe, ne hned běžet za někým jiným a žádat: „Prosím, modlete se za mě.“

Dále se tam píše: „Modlete se jedni za druhé, abyste byli uzdraveni.“ (Jak 5:16) Toto je společné úsilí v modlitbě. Ale nejprve se říká:

„Je někdo mezi vámi nemocen? Ať zavolá starší sboru a ti ať se nad ním pomodlí a pomažou ho olejem v Pánově jménu. A modlitba víry zachrání nemocného a Pán ho pozdvihne; a jestliže se dopustil hříchů, bude mu odpuštěno.“ (Jakub 5:14,15)

Všimněte si: „Pán ho pozdvihne“ – to znamená, že když ležíte na lůžku a nemůžete vstát, můžete zavolat starší; a pokud jsou to zbožní lidé a horlivě se modlí, budou se za vás modlit a Pán vás v odpověď na modlitby těchto zbožných lidí pozdvihne; a pokud jste se dopustili hříchů, které možná byly příčinou nemoci, Pán vám hříchy odpustí, když uzdraví vaše tělo.

Kromě těchto uzdravení však v církvi existují i dary uzdravení a dary uzdravení jsou úžasné.

Vzpomeňte si na Elišu a Naamána. Syřan Naamán, Hospodinův nepřítel, nepřítel Izraele, podnikal nájezdy na Izrael, zabíjel Boží lid a některé z nich zajal. Měl ve svém domě dívku, která byla zajatcem z Izraele, a ta holčička vyprávěla o velkém prorokovi ve své zemi a řekla své paní: „Jsem si jistá, že prorok v mé zemi by mohl uzdravit mého pána z malomocenství.“ Žena to řekla svému muži. Tonoucí se chytá stébla a malomocný je ochoten slyšet o jakékoli možnosti uzdravení, a tak si opatřil dopisy od syrského krále a vydal se k izraelskému králi, aby se uzdravil. Jaký omyl! Co vědí králové o božském uzdravení?

Izraelský král roztrhl své šaty a řekl: „To je intrika, nepřišel ke mně, aby se uzdravil, přišel obhlédnout zemi a brzy bude další nájezd.“ Prorok se o tom doslechl a řekl: „Ať sestoupí ke mně a pozná, že v Izraeli je Bůh.“

Naamán tedy sestoupil do prorokova domu, nepochybně plný představ o tom, co se bude dít. Možná si říkal: „Vím, co se stane; až přijedu na svém voze se svými služebníky, vystoupí prorok s celou družinou služebníků za sebou; přinese s sebou dračí krev, svatý oheň a kříšťál; ukáží mu místo malomocenství a on začne něco mumlat, brumlat a zpívat, a pak při svých obřadech udeří na malomocenství, a to se okamžitě uzdraví.“

Nepochybně si něco takového představoval, ale když přišel k domu, prorok se ani neukázal. Naamán ho ani neviděl, a to urazilo jeho důstojnost. Vyšel služebník a řekl: „Jdi, sedmkrát se ponoř do Jordánu a budeš uzdraven.“

To Naamána rozzuřilo, protože nebyl zvyklý, aby se s ním takto zacházelo; lidé si mysleli, že je čest mluvit s tak velkým generálem, a tady je muž, který se neukázal, ale poslal ven sluhu. „Jestli se mám někde ponořit, ponořím se v Abaně a Farparu – to jsou lepší řeky než tenhle bahnitý Jordán,“ mumlal si.

Mezi Naamánovými služebníky byl jeden pokorný člověk, který svého pána přesvědčil, aby radu vyzkoušel; dostal ho k Jordánu, kde se Naamán svlékl, ponořil se a vylezl – nic se ani o trochu nezlepšilo. V Bibli není nic, co by říkalo, že po prvním ponoření mu bylo lépe. Služebník řekl: „Pane, to bylo jen jednou.“ Tak se ponořil podruhé a vylezl s prskáním – a myslím, že ani podruhé mu nebylo lépe. Ale ponořil se potřetí a počtvrté, popáté a pošesté a pořád si stěžoval. Pak se ponořil posedmé a v tu chvíli malomocenství zmizelo a na jeho místě bylo nové tělo, jako tělo dítěte. Ta část Naamána, která byla nejhorší – tam, kde bylo malomocenství – se stala nejlepší částí jeho těla, protože tělo tam bylo jako tělo malého dítěte.

Boží muž v době uzdravení ani nebyl přítomen. Poslal ho dolů, aby uposlechl Slovo. Právě když poslechneme Slovo, dílo se uskuteční. Naamán musel jednat, s pomocí svého služebníka, na základě síly Slova. Musel jít v poslušnosti Slovu. Kdyby mu služebník nepomohl, vrátil by se domů stále malomocný. I víra, kterou uplatnil, byla Božím darem – byla celá od Boha.

Myslím, že jeden z nejúžasnějších případů uzdravení, který se kdy stal, bylo uzdravení skrze měděného hada, když Bůh řekl Mojžíšovi:

Udělej si ohnivého hada a umísti ho na korouhev. I stane se, že každý, kdo je uštknut, když se na něj podívá, zůstane naživu. (Numeri 21:8)

Jak může pohled na hada na kůlu vyčistit jed z krevního oběhu? To nevím, ale vím, že se to stalo, protože Bůh řekl: „Podívej se a budeš žít.“ Ti, kteří byli uštknuti a cítili, jak jim jed prochází tělem, byli uzdraveni, když obrátili oči k hadovi na kůlu.

To bylo hromadné uzdravení, to nebyla modlitba za jednoho člověka, protože sto lidí se mohlo

podívat ve stejnou chvíli a sto jich bylo okamžitě uzdraveno.

Chci vám předat osobní zkušenost. Před několika lety jsem se vrátil z cest po Japonsku, Číně a Koreji s malárií. Vracel jsem se domů přes Sibir a malárie se mě vytrvale držela! Snažil jsem se ji nechat za sebou, ale nemohl jsem ji setřást, a tak jsem si po návratu domů šel lehnout. Nejdřív zimnice, pak horečka a pak vyčerpání, den za dnem.

V té době jsem byl předsedou společenství Shromáždění Božích na britských ostrovech, a když nastal čas výroční konference, ležel jsem v posteli. Ptali se mě: „Co se bude dít?“ Odpověděl jsem: „Bůh se o mě musí postarat, nemohu jet na konferenci s malárií.“ Měl jsem tři lahve s horkou vodou – jednu na záda, jednu na nohy a jednu jsem objímal – a stále mi nebylo teplo. Když jsem se zahřál, bylo mi příliš horko, přešel jsem do horečky, pak do deliria a následovalo vyčerpání.

Shromáždění měla začít v pondělí a já jsem byl pozván, abych se předchozí neděli zúčastnil několika shromáždění poblíž místa, kde se měla konference konat. V pátek jsem si řekl: „Tak, Pane, tohle musí být zkušební den; jestli budu mít dnes malárii, budu muset napsat, že se nemohu zúčastnit.“

Když jsem seděl v křesle u ohně, cítil jsem, že se něco děje. Doufal jsem a přemýšlel, odvážil jsem se věřit a Bohu díky, ten den jsem malárii neměl.

V sobotu jsem cestoval, v neděli jsem kázal a během následujícího týdne jsem měl tři shromáždění denně a také mimořádná setkání. Celý týden jsme měli napilno od devíti hodin ráno do půl desáté večer. Lidé mi říkali: „Myslel jsem, že máš malárii.“ Odpovídal jsem: „Až do minulého týdne jsem ji měl.“

Setkání skončila v pátek a v sobotu mě přítel vzal domů autem. Když jsme se přiblížili k Londýnu, řekl jsem mu: „Ach, šlápní na plyn.“

„Co se děje?“ zeptal se.

„Malárie!“ odpověděl jsem.

„Malárie?“ zeptal se.

„Ano, jed' co nejrychleji do Londýna.“

Dorazil jsem domů a zalezl do postele. Byly tam lahve s horkou vodou a já jsem byl na tom stejně špatně jako vždycky s malárií.

„Co se stalo?“ zeptáte se. Týden jsem si užíval osvobození od nemoci. Myslel jsem si, že jsem uzdravený, ale nebyl jsem. Pán věděl, že se musím zúčastnit konference. Svěřil mi funkci předsedy, takže bylo potřeba mě v ní podepřít, a na ten celý týden jsem byl bez potíží.

Měl jsem naplánovanou cestu po Britských ostrovech. Vedoucí biblické školy mi řekla: „Nebudeš moci jet.“ Řekl jsem: „To neříkej, vzpomeň si, co pro mě Bůh udělal během konference.“ Malárie přestala a od té doby jsem ji nikdy neměl. Bůh je úžasný!

Na závěr vám musím říct o ženě, která byla nemocná v Grimsby. Ta ubohá duše ležela na čtyřkolových nosítkách. Ráda se zúčastnila shromáždění. Byla jen kost a kůže, bílá jako stěna, se zapadlými tmavými očima. Vypadala, jako by měla každou chvíli zemřít – byl to asi ten nejhorší případ, jaký jsem kdy v církvi viděl. Ležela tam a zvedala ruku, abyste se s ní pozdravili potřesením rukou, a skoro jste se báli jí ruku podat, aby se jí nezlomily prsty. Když jsem se na ni podíval, zabořilo mě břicho. Vždycky tam byla, když někdo kázal, protože shromáždění se zúčastnila ráda; dělala jí dobře.

V duchu jsem si říkal: „Kdyby Bůh tuto ženu uzdravil, mluvil bych o tom.“ Byla to pro nás zkouška!

Byla tak nemocná, jak jen člověk může být – živá kostra! Vydal jsem se na svou cestu po Britských ostrovech, a když jsem přijel do Grimsby, nosítka tam nebyla. To nebylo nic zvláštního, protože žena v takovém stavu mohla kdykoliv zemřít nebo být příliš nemocná na to, aby ji odvezli do církve.

Začali jsme shromáždění a zpívali první chvalozpěv, když dovnitř vstoupila žena tak energicky, že se otrásla podlaha. Řekl jsem si: „Tu osobu znám, někde jsem ji viděl.“ A místo abych přemýšlel o chvalozpěvu (nechť mi Pán odpustí), myslel jsem na tu ženu. Měla růžové tváře a zpívala z plných plic.

Pak mi to došlo – to byla ta žena z nosítek! Větší zázrak jsem nikdy neviděl. Většina lidí, kteří prodělají nemoc, vykazují pak nějaké známky – bledost, tmavé kruhy pod očima a podobně. Ach, to bylo úžasné, ta žena byla úplně jiná. Místo aby byla bílá jako stěna, byla růžová; a místo aby byla slabá, byla plná energie. Jak se to stalo?

Dozvěděl jsem se, že jednoho dne do jejího srdce vstoupila víra a ona řekla svým příbuzným: „Vezměte mě ke Stephenu Jeffreysovi.“ Ten pořádal shromáždění v Louthu v Lincolnshiru.

Řekli: „Nemůžeš jít!“

„Ano, mohu, budu uzdravená.“

„Ne!“

„Já chci jít,“ řekla.

Radili se mezi sebou a řekli: „Víme, o co jde, je to její poslední přání a my jí ho nemůžeme odepřít, musíme ji nějak vzít. Může zemřít cestou nebo při návratu, ale musí jet.“

„A vezměte mi moje šaty,“ řekla, a tak jí vzali šaty. Udělali by cokoli, aby ji potěšili.

Naložili ji do vlaku s jejími čtyřkolovými nosítky a odvezli na shromáždění do Louthu. Evangelista Stephen Jeffreys opustil pódium, přistoupil k jejím nosítkům a modlil se a vložil na ni ruce. Později řekla, že pod páteří cítila božskou ruku, která ji zvedala. Nohy si položila přes okraj nosítek na podlahu. Evangelista ji držel, když se pokoušela udržet rovnováhu. S jeho pomocí udělala několik kroků; pak ji pustil a ona se prošla po kostele; později se mezi shromážděními procházela po náměstí. Zaplněný kostel byl svědkem tohoto velkého zázraku.

Ježíš je živý. Dary Ducha svatého jsou dnes v církvi – víra může vykonat mocné věci a my dnes potřebujeme více projevů Boha uprostřed nás.

KAPITOLA VI DAR PŮSOBNÍ ZÁZRAKŮ

Ke čtení si vezmeme 1. list Korintským 12:27-31 a 13:1-13.

Dar, kterým se zabýváme, je zmíněn v 1. Korintským 12:10: „Jinému působení mocných činů.“ Jedná se o velkolepý dar plný znamení a divů: dar, který se více projevoval ve Starém než v Novém zákoně. V Novém zákoně Bůh projevoval svůj soucit, ve Starém zákoně dokazoval svou moc.

Někteří lidé se mylně domnívají, že Boží moc se projevuje pouze při obrácení duší. Je samozřejmé, že obrácení duše je nadpřirozený zážitek; je to skutečně zázrak. Člověk se neobrátil tím, že přejde na nový list nebo začne žít lepší život; obrátí se, když mu Boží moc dá nový život.

Působení zázraků je však nadpřirozeným projevem Boží moci, která mění, pozastavuje nebo jiným

způsobem ovládá přírodní zákony. Je to pozoruhodný dar. Eliáš ho měl, když rozdělil Jordán. Rozrážel vody krok za krokem; vody se rozdělily na dvě strany a on přešel po suché zemi. To byl zázrak.

Pán Ježíš začal svou službu zázrakem. Vzpomínáte si, že byl pozván na svatební hostinu. Je hezké pomyslet na to, že On může posvětit svatbu, a určitě svatbu křesťanskou. Pán kdysi dávno spojil naše první rodiče v zahradě. Ježíš byl na svatbě v Káně a došlo jim víno. To bylo smutné, protože ve svatební den by neměl být žádný nedostatek. Po svatbě může být nějaký nedostatek, ale ve svatební den by žádný být neměl.

Možná byl horký den nebo měli hosté obzvláštní žízeň; ať už byl důvod jakýkoli, vypili všechno, co dostali, a Marie řekla Ježíšovi, že nemají víno.

Musel předtím mluvit o víře takovým způsobem, že svou matku inspiroval k víře, že může udělat cokoli, že u něj není nic nemožného, protože řekla: „Nemají víno.“ On řekl: „Ženo, co ode mne žádáš? Ještě nepřišla má hodina.“ (Jan 2:3,4)

Proč neřekl: „Matko“? Domnívám se, že se ho to v duchu dotklo a ohradil se proti tomu, že mu Marie navrhla, aby udělal zázrak. Proč? Protože to byl sám Bůh, kdo mu ukazoval, co má dělat. Řekl to ve své službě později. Ona ho však přemluvila.

Tento počátek zázraků Ježíš vykonal v Káni Galilejské. Bylo to mocí Ducha, který skrze Něj působil. Normálně nepřijímal příkazy od lidských bytostí. Marie jistě udělala chybu, když mu navrhla, aby udělal zázrak. Tuto výsadu má pouze Bůh, a tak byl Ježíš vnitřně dotčen a místo toho, aby na Marii myslel jako na svou matku, myslel na ni jako na ženu.

Můžeme říct, že to bylo Božství, které promlouvalo k člověku, protože člověk se snažil řídit Božství. Můžeme na Boha působit a přimět ho, aby udělal to, co by jinak neudělal. Šla ještě dál a řekla služebníkům: „Cokoli vám řekne, to udělejte.“ Byl tedy zavázán k činu.

Řekl: „Naplněte konvice vodou.“ Měli naplnit konvice vodou – plnost znamená, jak máme vykonávat příkazy. Nenaplnili konvice vodou jen zčásti, naplnili je až po okraj. Když nalévali a voda přetékala přes okraj konvice, měnila se z bezbarvé vody bez chuti v purpurové víno, sladké a lahodné.

Správce hostiny ochutnal tuto čerstvou dávku a chutnala výtečně. Řekl: „Každý člověk podává nejprve dobré víno, a teprve když už se hosté napijí, víno horší. Ty jsi však uchoval dobré víno až pro tuto chvíli.“ Ježíš předtím nic podobného neudělal – tohle bylo nové a zázračné zásobování. Rád bych zde zdůraznil, že Ježíš umí udělat lepší víno než kdokoli jiný na zemi. My nemůžeme vylepšit nic z toho, co dělá Ježíš. On dokáže vypůsobit lepší radost než kdokoli jiný – čistší, větší radost.

Proč Ježíš při této příležitosti nechtěl udělat víno? Protože nepřišel na svět, aby udělal víno pro lidi, kteří se dobře napili, ani nepřišel, aby udělal chléb pro ty, kteří jsou sytí a spokojení. Přišel, aby připravil jídlo pro hladové, a to v nadbytku. Svou službu však Ježíš začal tímto úžasným zázrakem proměny vody ve víno. Mojžíš naproti tomu proměnil vodu v krev a nikdo ji nemohl pít. Když Ježíš proměnil vodu ve víno, nemohli se ho nabažít!

Proč by Boha mělo těšit, že někomu propůjčí schopnost konat zázraky? V první řadě jsou zázraky dány jako pověření. Když Mojžíš uprchl z Egypta a dorazil do Midjánské pouště, našel několik pastýřů, kteří odháněli pastýřky od studny, a pomohl ženám napojit jejich stádo. V důsledku toho pastýřky dorazily domů dříve než obvykle. Jejich otec, midjánský kněz Jetro, se jich zeptal: „Jak to, že jste dnes přišly tak brzy?“ Odpověděly, že je Egyptan vysvobodil z rukou pastýřů a také pro ně načerpal dostatek vody a napojil stádo. On se zeptal: „Kde je? Zavolejte ho, ať pojí chleba.“ Přivedly

ho domů a Mojžíš byl spokojený, že s ním bude bydlet. V tom domě vznikl románek a Mojžíš se oženil s jednou z dcer.

Nyní se stal pastýřem, a když se jednoho dne staral o ovce, vzplál oheň na keři, aniž by ho sežehl. Když chtěl zjistit příčinu neustálého plamene, uslyšel zprostřed ohně Boží hlas, který k němu promlouval:

„Mojžíši, zuj si opánky, neboť místo, na němž stojíš, je svaté.... Viděl jsem trápení svého lidu... a pošlu tě k faraónovi.“ (2. Mojžíšova 3:5)

Mojžíš se však bál poslechnout. Bůh řekl: „Já budu s tebou.“ Mojžíš řekl: „Půjdu-li do Egypta, kdo řeknu, že mě poslal?“ „Řekni, že tě poslal JÁ JSEM.“ (Boží jméno totiž zní: „Já jsem, který jsem.“ Je všemohoucí, je všudypřítomný, je vševědoucí. On vnáší věčnou minulost a věčnou budoucnost do přítomnosti.)

Mojžíš řekl: „Když půjdu do Egypta a řeknu, že mě poslal JÁ JSEM, neuvěří mi.“ Bůh řekl: „Co je to v tvé ruce?“ „Je to hůl,“ řekl a hodil ji dolů. V okamžiku se ta věc dala do pohybu – stal se z ní had a Mojžíš před ním utekl. Bůh ho zavolal zpět a řekl: „Jdi a zvedni to.“ A on to zvedl za ocas.

Řekl bych, že to je špatný způsob, jak hada zvednout; v jeho páteři je tolik obratlů, že se může bez nejmenších obtíží otočit a jeho hlava se může dotýkat ocasu. Nevím přesně, jaký je správný způsob, jak hada zvednout, ale pokud Bůh řekl Mojžíšovi, aby ho zvedl za ocas, byl to správný způsob. Dotkl se ocasu a had se opět stal jeho holí.

Potom Bůh řekl: „Vlož si ruku za řadra.“ Učinil tak, a když ji opět vytáhl, byla bílá od malomocenství. Měl nejobávanější nemoc, jakou může mít člověk z Východu; byl malomocný, bílý jako sníh. Bůh řekl: „Vlož ji zpět za řadra.“ Když ji vytáhl, malomocenství bylo pryč. Pak Bůh řekl: „Nyní jdi do Egypta.“

Přišel na dvůr faraona, jednoho z největších panovníků té doby, a oznámil: „Poslal mě JÁ JSEM.“ Faraon se zeptal: „Kdo je JÁ JSEM?“

Mojžíš řekl: „Já to ukážu,“ a hodil svou hůl v královském paláci a ta se proměnila v hada. Jannes a Jambres řekli: „Vaše Veličenstvo, nenechte se zmást tím, co dělá.“ Měli své kouzelné hůlky a proměnili je v hady. Nyní se v paláci svíjeli tři hadi.

Pak se stala podivuhodná věc: Mojžíšův had spolkl dva ostatní. Když znovu zvedl svou hůl, jeho hůl byla tři v jedné.

Ďáblova moc je velká, ale Bůh je všemohoucí. Existují ďáblové síly, které jsou opravdu ohromné, ale Boží moc je nade vším. To byly pověřovací listiny, které Bůh poslal Mojžíšovi, a faraon to musel vědět.

Někdy se konání zázraků používá jako znamení. Izraelité požadovali krále, aby byli jako ostatní národy. Bůh nechtěl, aby byli jako národy; chtěl, aby byli jeho zvláštním lidem. Oni však trvali na svém a Bůh řekl: „Dej jim krále.“

Samuel řekl: „Ukážu vám velikost vašeho hříchu.“ Byl letní den a předpokládám, že slunce jasně svítalo a obilí se vlnilo v mírném vánku. Zdálo se, že je vše připraveno ke sklizni, k posečení obilí. Samuel řekl: „Budu se modlit a Bůh sešle bouři.“

Nebe se zbarvilo do břidlicově šedé a zablesklo se. Spustil se déšť, který v době sklizně vymlátil obilí,

a to vše přišlo v jediném okamžiku. Tento zázrak byl znamením Boží nelibosti a byl odpovědí na Samuelovu věřící modlitbu, ačkoli modlitba není vždy pro fungování daru nezbytná.

Chci, abyste si všimli, že se neříká „dar zázraků“, ale „dar konání zázraků“. Proč je tam to slovo navíc? V Bibli nejsou žádná nadbytečná slova. Je to dar konání zázraků, a to je významné. Bůh dává tento dar člověku, aby mohl používat Boží moc k jeho slávě a předvádět zázraky tak, aby to všichni viděli. Nejde o to, že se za zázraky modlíme nebo v ně doufáme; jde o to, že je konáme.

Vzpomínáte si, jak byl Ježíš na lodi a ta se začala plnit vodou. Učedníci se báli, že se utopí, a Ježíš ležel v zadní části lodi.

Probudili ho a řekli: „Mistře, tobě je jedno, že zahyneme?“ (Marek 4:38) Vstal a pokáral vítr.

Mohl se modlit: „Můj nebeský Otče, vidíš, že se moji věrní učedníci bojí, že zemřou. Podle svého záměru a svého plánu způsob, aby bouře přestala.“ To by byla modlitba za zázrak, ale on se nemodlil vůbec. Řekl: „Zmlkni a utiš se!“ a vítr utichl a na moři nastal velký klid. Bylo to učinění zázraku, On ho učinil.

Když přišel k fíkovníku, proč mu nepožehnal? Protože tím nepochybně ukazoval, co se nám stane, když budeme stát u soudu jen s listy vyznání, a ne s plody. Proklel neplodný fíkovník. Řekl: „Ať se na tobě na věky neurodí ovoce!“ (Matouš 21:19) Nemodlil se: „Vidíš, že by neměl žít, ráčil bys ho zničit?“ Promluvil k fíkovníku. Někdo by mohl říct: „Nemá uši.“ Ježíš šel tak daleko, že mluvil s mrtvými. Když vynášeli z brány v Nain člověka, Ježíš pohřeb zastavil. Řekl: „Mládenče, říkám ti, vstaň!“ A mrtvý uslyšel jeho hlas. Nemodlil se za zázrak, učinil ho.

Povím vám malý příběh. Stalo se to před lety, když jsem sloužil ve Walesu. Každý večer jsem kázal na jiném místě a bylo to náročné. Jednu noc jsem strávil s horníkem v jednom z malých domků, které stály v dlouhé, dlouhé řadě vedle sebe; pokud byl některý domek chatrný, ostatní po obou stranách ho podržely. V tomto domku byly dvě ložnice. Já jsem dostal tu lepší z nich, přední ložnici. Snažil jsem se usnout, ale za oknem mi svítila olejová lampa. V přívodní trubici byla určitě voda, protože světlo neustále kolísalo; pohasínalo, až bylo téměř nezatelné, a pak se zase rozsvěcovalo. To mě znervózňovalo. Pokud někdo trpěl nervozitou, pochopí. Cokoliv, co se mechanicky, pravidelně střídá, je nesnesitelné. Místnost chvíli zalévalo světlo a pak zase tma.

Nemohl jsem spát. Co jsem mohl dělat? Úpěnlivě jsem se modlil: „Pane, ty víš, jak špatné mám nervy, prosím, zastav tu věc venku.“ Přes všechny mé modlitby se nic nedělo.

Posadil jsem se v posteli a řekl: „Musí to přestat!“ Na čele mi vyrazily krůpěje potu, protože jsem cítil, že ta věc musí přestat. Rozhodl jsem se, že když je v pořádku mluvit s větrem a vlnami, mohl bych mluvit i s lampou. Počkal jsem, až na mě přijde pomazání Ducha; pak jsem se zhluboka nadechl a zvolal: „Ve jménu Páně, přestaň!“ Zastavilo se to! Když jsem přikázal: „Ve jménu Páně,“ přestalo to. S potěšením jsem si lehl zpátky do postele a prožil jsem s Bohem nádherný čas. Nemohl jsem spát, když plamen slábnul a zesiloval, a teď jsem nemohl usnout samou radostí, když neslábnul a nezesiloval!

Nevím, jak dlouho trvalo, než jsem skutečně usnul, ani jak dlouho jsem spal, ale když jsem se probudil, byla ještě tma a já začal další malou službu chval. Pak se stalo něco, co se někdy možná stalo i vám – potíže se vrátily. Světlo se znovu rozzářilo a zase pohaslo.

Lidé jsou někdy pozoruhodně uzdraveni z nějakých strašných, zhoubných potíží a je to podivuhodné. Obvykle jdou a vydávají svědectví; pak se možná po devíti měsících nebo po roce příznaky vrátí a oni se ptají: „Bratře Cartere, co mám dělat?“ Odpovídám: „Odmítni pochybovat, jsi uzdraven, Boží moc

zvítězila.“

Nyní dokončím příběh o lampě, která opět začala kolísat. Řekl jsem silným hlasem: „Ne, to ne! Přestaň!“ Tentokrát přestala a už mi nedělala žádné potíže. Pokud jste získali vítězství, udrzte si ho; nenechte ďábla získat převahu.

Mojžíš vztáhl nad Egypt hůl a v hrncích, pánvích a v těstě se objevily žáby – žáby po celém domě a všude. Mágové vztáhli hůlky a žab bylo ještě víc a přidělávaly potíže. Ale všimněte si, že se nemohli žádné zbavit! Měli moc žáby přidat, ale neměli moc je odstranit. Teprve když Mojžíš vztáhl nad zemi svou hůl, žáby zmizely. Démonská moc je omezená, ale božská moc ne. O tomto podivuhodném působení zázraků bychom mohli mluvit ještě mnoho.

Když se Eliša chystal postavit školu pro syny proroků, přiměl své žáky, aby mu pomohli. Někteří mladí muži jsou lepší v teologii než v kácení stromů. Jednomu z nich spadla hlava sekery do vody; nevšiml si, že se sekera uvolnila. Řekl Elišovi: „Ztratil jsem sekeru.“

Eliša mu neřekl: „Tady máš trochu peněz, kup si jinou.“ Ujistil toho muže, že se stane zázrak, aby se hlava sekery dostala na hladinu. Eliša vzal kus větve, hodil dřevo do řeky a železo skutečně vyplavalo. Zázrak, protože peněz bylo málo!

Ach, co všechno bychom mohli uvidět, jak se děje, kdybychom jen věřili v konání zázraků; ještě jsme neviděli všechno, co je Bůh ochoten udělat. Dojde k mocnému projevu Boží moci, když Bohu uvěříme. Modleme se, aby se tyto dary v církvi projevovaly.

KAPITOLA VII PROROCTVÍ

Nyní chci mluvit o daru proroctví. Tento dar je velmi důležitý, přitom bývá špatně chápán.

Dar proroctví je nejjednodušší formou inspirovaného výroku ve známém jazyce. Neobsahuje žádné přímé zjevení; je srovnatelný s darem jazyků s výkladem, který rovněž neobsahuje žádné zjevení. Je důležité to uvést, protože daru proroctví je často přisuzováno zjevení, a důvodem tohoto nedorozumění je, že některé biblické termíny jsou zaměnitelné, mohou být použity konkrétně nebo obecně.

Řečeno konkrétně, dar proroctví neobsahuje žádné zjevení, ale řečeno obecně, může zahrnovat jakýkoli dar, vyjadřovaný slovy.

Jestliže skrze dar proroctví přichází zjevení, nefunguje pouze dar proroctví, ale projevují se dva dary. Předpokládejme, že tyto dva prsty, které držím nahoře, jsou dvě svíce, a předpokládejme, že na vrcholu každé svíce je světlo. Mám dvě svíce, ale když tyto svíce nahoře spojím, mám jeden plamen; ale nezapomeňme, že tento jeden plamen pochází ze dvou zdrojů.

Proroctví může mít v sobě zjevení, ale pak budou společně fungovat dva dary; je tu dar proroctví, což je nejjednodušší forma inspirovaného výroku ve známém jazyce, a je tu zjevení prostřednictvím slova moudrosti nebo slova poznání. Oba fungují společně a hoří jako jeden svatý plamen. Protože tomu lidé nerozuměli, byli ohledně proroctví zmatení.

Proroctví je jednoduchý dar. Marie ho měla, když se jí zjevil anděl; řekla: „Má duše velebí Pána a můj duch jása v Bohu, mém Spasiteli“ (Lk 1:46.47). Tento krásný dar bychom mohli nazvat poezíí Ducha. Měl ho i král David; modlil se své modlitby a Duch Boží se ho dotkl, když klečel na kolenou, takže

se tyto modlitby staly žalmy a tyto žalmy byly proroctvím. Bohu se zalíbilo uchovat pro nás Davidovy modlitby, protože se modlil v moci Ducha svatého. Rád si představuji Davida na kolenou jako většího než jeho velkého syna Šalomouna, který seděl na trůnu a mluvil k lidem. David klečel před Bohem a modlil se a Bůh na něj při modlitbě dýchal a činil jeho modlitby prorockými.

Dar proroctví není, jak se někteří lidé domnívají, pouhým opakováním veršů z Písma. Vzpomínám si, jak jsem byl před několika lety na jednom shromáždění a žena, která musela mít pozoruhodnou paměť, začala během modlitby recitovat verše z Písma. Velmi pěkně na sebe navazovaly a bylo pozoruhodné, kolik veršů z Písma za sebou poskládala. Když skončila, zeptal jsem se: „Co to bylo, sestro?“ Řekla, že to bylo proroctví. Připadalo mi zvláštní, že Bůh má zájem na tom, aby neustále citovala verzi Bible krále Jakuba; považoval jsem ji za oslavenou formu té malé knížky nazývané Denní světlo.

Netvrdím, že verše z Písma se nedostanou do proroctví, ale tvrdím, že Bůh nám nemusí dát dar proroctví, abychom vytvořili duchovní mozaiku z biblických veršů. Proroctví není pouhá citace veršů z Písma; je to proudění Ducha, kterému Bůh dává slovní vyjádření.

Někteří lidé si mysleli, že proroctví je inspirované kázání, a skutečně bychom potřebovali více inspirovaného kázání; myslím si však, že musíme udělat jasnou hranici mezi tím, co nazýváme inspirovaným kázáním a proroctvím. Některé kazatelé jsou schopni nechat svou mysl a jazyk plynout tak snadno, že se při kázání stávají pozoruhodně výmluvnými, zatímco jiní jsou jen obyčejní a nedokážou se povznést do těchto vznešených výšin a vylévat proudy slov s vášnivou výmluvností.

Proroctví nemůže být kázáním, protože proroctví nevyžaduje žádnou přípravu – a věřte mi, že kázání ji vyžaduje, a to značnou – Bible totiž říká: „Pracuj ve slově a ve vyučování“ (1. Timoteovi 5:17), ale nikdy neříká: „Pracuj v daru proroctví.“ Kázání bývá odměňováno sbírkou, ale nikoho by nenapadlo vybírat sbírku pro toho, kdo stojí na kazatelně a prorokuje! To by šokovalo každého duchovně smýšlejícího člověka; ale pokud pozvete člověka, aby kázal, a on pracoval ve Slově, neposílejte ho pryč s prázdnou, ale dejte mu něco málo, abyste ho potěšili a pomohli mu živit jeho ženu a rodinu. Mezi kázáním a proroctvím je tedy velmi praktický rozdíl.

Proroctví nemá moc zachraňovat – a vlastně ani žádný z darů, protože dary jsou znamení, která ukazují na Krista, a Kristus je ten, kdo zachraňuje. Jsme spaseni, píše Pavel, skrze bláznovství kázání – nikoli ovšem skrze bláznivé kázání. To, co Řekům ve srovnání s jejich filozofickým uvažováním znělo pošestile, bylo Boží mocí ke spáse pro každého, kdo uvěřil. Ježíš řekl: „Slova, která k vám mluvím, jsou duch a jsou život.“ Když kážeme, předáváme ono slovo, které je duch a život; když však prorokujeme, mluvíme pod pomazáním Ducha.

V této souvislosti si všimněte události ve druhé kapitole Skutků. V den Letnic, kdy vznikla církev a učedníci byli pokřtěni Duchem svatým, sestoupili z horní místnosti dolů a shromáždily se tisíce lidí; nikdo však nebyl zachráněn mluvením jazyky, dokud Petr nevstal, aby kázal. Kdyby měly dary obracející moc, byli by někteří zachráněni dříve, než Petr začal kázat; ale místo toho, co udělali? Některé se posmívali, někteří pochybovali, někteří žasli. Pak Petr vstal, kázal a tři tisíce lidí byly zachráněny.

Dalším důvodem, proč nepovažuji kázání za uplatnění daru proroctví, je to, že nemůžete pozvat člověka, aby přišel a prorokoval. Nikoho by ani ve snu nenapadlo říct: „Ach, pane Jonesi, přijďte na naše shromáždění a předněte nám asi třičtvrtěhodinové proroctví.“ Kazatelé můžete říct: „Dnes ráno nemáme moc času, máte jen dvacet minut, večer budeme mít více času a můžete si vzít třicet minut.“ Ale s člověkem, který uplatňuje dar proroctví, byste takto mluvit nemohli.

Nemyslím si, že kázání je prorokování, protože když kážeme, používáme běžný jazyk, zatímco při

prorokování běžný není; je v něm inspirace, krása vyjadřování, která je neobvyklá. Jazyk nemá formu, jakou lidé obvykle mluví; je poetický.

Proroctví má ještě jednu vlastnost: nezlepšuje se praxí jako kázání. Člověk pod pomazáním Ducha svatého může při svém prvním výroku pronést stejně krásné proroctví jako kterékoli jiné, které pronese během celého svého života, pokud mu v tom nic nebrání. Proč? Protože dary Božího Ducha jsou dokonalé od svého počátku; neexistuje žádné zdokonalení. U přirozených darů je zdokonalování na denním pořádku – jsou tu proto, aby se zdokonalovaly – ale ne tak u nadpřirozených Božích darů. Samozřejmě je možné, že se vyskytne překážka – že se kanál zablokuje. Někteří se zpočátku nedostanou do úžasné svobody. Ale slyšel jsem člověka, který poprvé mluvil v proroctví tak jasně a mocně jako někdo, kdo byl pokřtěný dvacet let.

Tento dar proroctví může lidi usvědčit z hříchu. Hříšník, který přijde na shromáždění a uslyší proroctví, může padnout na tvář a vzývat jméno Páně; uzná, že Bůh je skutečně ve vás. Když je člověk přesvědčen, že Bůh je uprostřed nás, není těžké mu ukázat cestu spasení.

Proroctví je krásný, prostý dar, který sám o sobě neobsahuje žádné zjevení, ale díky němu mohou působit všechny dary vyjadřované slovy. Dovolte mi uvést verš, který ukáže, že dar proroctví neobsahuje žádné zjevení. Podívejte se na 1. Korintským 14:6. Apoštol píše:

„Bratři, kdybych k vám přišel a mluvil jazyky, co vám prospějí, kdybych k vám nepromluvil ve zjevení, v poznání, v proroctví nebo vyučování?“

Jsou zde dva zřetelné protiklady. Kdyby zjevení bylo obsaženo v prostém daru proroctví, nenapsal by „zjevení, poznání, proroctví nebo vyučování“. Pak tu máme také třetí verš: „Kdo však prorokuje, mluví lidem k budování, povzbuzení a útěše.“ Neříká se tam „ke zjevení“. Všimněme si také, že když se používá termín „prorokování“, je použit obecně, a ne konkrétně.

Zacharijáš pro pochybnosti o andělově poselství oněměl: po Janově narození se mu vrátila řeč, začal prorokovat a z jeho rtů se linula ona vznešená řeč, o níž se píše v Lukášově evangeliu.

Měli bychom toužit po duchovních darech. Dar proroctví, po kterém bychom měli toužit více než po mluvení jazyky a výkladu, může vést k dalším darům, po kterých toužíme, a když máme tento dar, můžeme snadněji věřit v další duchovní projevy.

KAPITOLA VIII ROZLIŠOVÁNÍ DUCHŮ

Přejděme k 1. listu Korintským 12 a začněme veršem 27.

Všechny dary Ducha svatého jsou zázračné, božsky zázračné; přinášejí do našeho středu Boží přítomnost a moc. To je to, co dnes v církvi tolik potřebujeme – Boha, který se mocně projevuje! Tyto dary, pocházející od Ducha svatého, jsou tak vysoko nad přirozenými dary, jako jsou nebesa vysoko nad zemí.

Když člověk projevuje přirozený talent, získává za něj zásluhy, ale když se projevují dary Ducha svatého, získává slávu Bůh. To je tak velký rozdíl!

Chtěl bych mluvit o daru rozlišování duchů a také o daru proroctví.

Rozpoznávání duchů je nadpřirozené zjevení neviditelného světa. Přirozeným okem nemůžeme

ducha vidět, ale pokud nám Bůh dá tento dar, můžeme nahlédnout za oponu a nahlédnout do říše duchů. Neznamená to rozeznávání pouze zlých duchů, ani pouze dobrých duchů; musí to tedy zahrnovat jak dobré, tak špatné duchy, jakéhokoli ducha chce Bůh zjevit.

Někteří lidé se domnívali, že mají schopnost rozlišovat duchy, a řekli mi: „Bratře Cartere, já mám schopnost rozlišovat duchy, poznám všechny pokrytce v církvi.“ Jiní říkají: „Mám schopnost rozlišovat duchy, vidím démony.“

Ten dar není jen rozlišování démonů nebo pokrytců. Může zahrnovat obojí, ale je to rozlišování všech duchů, a existují dobří i zlí duchové.

Vzpomínám si na jednu milou paní, která přišla na naše shromáždění v Birminghamu a která nebyla příznivkyní letničního hnutí. Přemluvil jsem ji, aby přišla, a doufal jsem, že se jí shromáždění bude líbit. Ten večer jsme prožili dobrý čas požehnání a po shromáždění jsem se jí zeptal: „Co si myslíte o našem dnešním shromáždění?“ Odpověděla: „Ach, všude byli démoni!“ No, s potěšením mohu oznámit, že Pánovi svatí měli i tak dobrý čas, neboť Pán byl mocně přítomen. Ta milá duše si jen představovala, že dokáže rozlišovat duchy.

Mnoho lidí, kteří si myslí, že mají dar rozlišování duchů, jsou jen lovci pokrytců. Napadlo mě (budiž mi odpuštěno), zda by náhodou nemohli objevit dalšího, kdyby se podívali do zrcadla, a nepotřebovali by rozlišování duchů, aby ho viděli.

Rozlišování duchů je, jak jsem již řekl, schopnost nahlížet do jiného světa, vidět neviditelné a mít takové zjevení, jaké se Bohu zalíbí dát. To s sebou samozřejmě nese i schopnost soudit, neboť nestačí vidět do jiného světa; musíte být nutně schopni posoudit to, co vidíte; jinak byste nerozeznali dobrého ducha od zlého.

Před lety jsme měli v Londýně dámu, která měla dar rozeznávat duchy. Měla úžasná vidění a zjevení. Jednoho dne uviděla tvář, která se na ni ve vidění usmívala. Pozorně se na tu tvář zadívala, protože byla zmatená. Nakonec řekla: „Ty nejsi můj Pán.“ Pak úsměv zmizel a za okamžik se na té tváři objevil hrozný zamračený výraz a strašlivý škleb. Dostala strach a řekla: „Ach, Pane, vysvobod' mě.“ Tvář zmizela a na jejím místě se objevila tvář Páně.

Jak rozeznáme dobrého ducha od zlého? To se těžko vysvětluje, ale předpokládám, že stejně těžké by bylo vysvětlit, jak jehně pozná bečení své matky. Ježíš řekl: „Mé ovce slyší můj hlas a já je znám a ony jdou za mnou“. Dar s sebou nese moc rozsoudit.

Rozlišování duchů nám umožňuje vidět věci, které přirozeným okem vidět nemůžeme. Lidé například viděli podobu samotného Boha, jako se to stalo Ezechielovi. Viděl cherubíny a trůn a viděl podobu Boha na trůnu v onom prvním velkolepém vidění, které obdržel u průplavu Kebar.

Někteří lidé pak viděli Pána Ježíše vyvýšeného, jako Štěpán, když byl v radě a pohlédl vzhůru. Nedíval se na strop, ale nad něj, a mocí Ducha viděl Ježíše stát po Boží pravici v nebi.

Mnozí viděli anděly. Jákob měl vidění andělů a toto vidění ho velmi povzbudilo a potěšilo. Zachariáš viděl anděla Páně stojícího vedle oltáře.

Někteří lidé viděli ďábla. Viděli zlé duchy, jako Michejáš viděl zlé duchy, kteří se chystali pokoušet a svrhnout Achaba.

Před lety, v době, kdy jsem usiloval o křest Duchem svatým, jsme byli ve městě Bedford. Několik nás mladých mužů spalo ve stanu, nohama k tyči. Leželi jsme tam jako paprsky kola, natažení na

zemi. Přes den jsme se účastnili konference. Jednou v noci, jedné nádherné noci, jsem se probudil. Všichni ostatní tvrdě spali; viděl jsem je a slyšel. Celé místo naplňovalo svaté světlo; bylo to nádherné. Řekl jsem si: „Měsíc svítí.“ Ne! Žádný měsíc nebyl, bylo to světlo slávy. Byl jsem vzrušen a řekl jsem si: „Co mám dělat? Mám probudit ostatní?“ Byl to jeden z okamžiků v mém životě, kdy jsem cítil silnou zábranu; chtěl jsem je všechny probudit, aby se mohli o tu slávu podělit, ale z nějakého důvodu, který si nedovedu vysvětlit, mi to nebylo dovoleno, a tak jsem byl několik okamžiků v té slávě. Řekl jsem: „Promluv, Pane, neboť tvůj služebník slyší,“ ale žádný hlas jsem neslyšel. To je jediné vidění, které jsem kdy měl, i když je malé, a od toho dne je pro mě Boží sláva vždy fascinujícím tématem.

Dovolte mi odkázat na jeden případ z Bible. Eliša v Dótanu byl obklíčen syrským vojskem. Chtěli zajmout Elišu, který izraelskému králi odhaloval tajné plány syrského krále. Obklíčili město Dótan a prorok se ocitl v dilematu; ale dilema pro takového člověka, jako byl Eliša, nebylo úplně stejné jako by bylo pro nás, protože očekával, že Bůh bude působit, a to mocně. Elišův služebník měl strach. „Ach, mistře, co budeme dělat?“ Eliša se modlil: „Hospodine, otevři tomu mladíkovi oči, ať vidí neviditelné, ať svatým viděním pozná něco z mocné Boží síly, která je s námi, neboť těch, kdo jsou s námi, je víc než těch, kdo jsou proti nám.“ Hospodin otevřel mladíkovi oči, dal mu schopnost rozeznávat duchy a on spatřil vrch plný Hospodinových vozů. Už se nebál. Rozpoznávání duchů tedy může být velmi uklidňující a někdy i zcela úžasné.

Když Stephen Jeffreys, bývalý horník, začínal svou pozoruhodnou službu v jižním Walesu, byl jeho kostel zaplněn až po střechu a každý večer v týdnu a celou neděli se konala bohoslužba probuzení.

Jednoho večera v roce 1914, když kázal, se lidé nedívali pozorně na kazatele, jak to obvykle dělávali, ale dívali se za něj do zdi. Byl zvědavý, proč všichni odvrátili zrak, a tak se otočil, aby se podíval, a na zdi byla podobizna hlavy beránka. Ach, už nemohl dál kázat! Jak se všichni dívali, vidění se změnilo v hlavu Muže utrpení a lidé začali plakat, zatímco někteří volali o milost. To nebylo rozlišování duchů pro jednoho člověka, bylo to rozšíření daru, stejně jako může dojít k rozšíření darů uzdravování, jako například v tom čase, o němž je psáno: „Byla přítomna moc Páně k uzdravování.“ (Byl jsem na shromáždění, kde byla přítomna Boží moc uzdravovat; lidé, kteří neměli dary uzdravování, věřili, že během té doby, kdy byla přítomna Pánova uzdravující moc, mohou vkládat ruce na lidi a vidět je uzdravené.)

Zde se projevil dar rozlišování – nebo spíše jeho rozšíření – a všichni mohli vidět toto podivuhodné vidění hlavy Muže utrpení. Lidé běželi domů, aby to řekli svým příbuzným a přátelům, a ti přicházeli; stovky a stovky lidí se přišly podívat na toto vidění; vytvořili řadu v jedné uličce, přešli pódium a odcházeli druhou uličkou. Přicházeli hodinu za hodinou.

Byl však jeden muž, který řekl: „Nevěřím tomu, tohle vůbec není vidění. Řeknu vám, co udělali: mají někde schovanou lampu a svítí s ní na zeď. Já to dokážu; půjdu na pódium, vztáhnou ruku před tu vizi a uvidíte, jak se obraz objeví na hřbetě mé ruky.“ Přišel tedy s ostatními nahoru a vztáhl ruku před vizi. Na hřbetu jeho ruky se nic neobjevilo, padl na kolena a volal o milost.

Trvalo to až do časných ranních hodin; tisíce lidí viděly toto vidění v misijním sále v Llanelly. Lidé uvěřili, že to bylo znamení, protože o dva týdny později začala první světová válka.

Rozlišování duchů může působit při výběru pracovníků pro Boží dílo. Je žádoucí, abychom měli dobré lidi na odpovědná místa; a kdo zná srdce člověka a ducha člověka tak jako Duch Páně? Pokud je On svým lidem zjeví, mohou si pro Boží dílo vybrat vhodné osoby.

Samozřejmě, že stejný dar, který dokáže rozeznat dobré lidi, dokáže vidět i ty špatné. Ježíš řekl: „Nevyvolil jsem si vás dvanáct? A přece jeden z vás je posedlý démonem!“ Ježíš tedy poznal dobré

i špatné. Poznal i Nataniela, protože když k němu přicházel, řekl: „Hle, vskutku Izraelita, v němž není žádné lsti.“ Neviděl jen zevnějšek, nesoudil podle příjemné tváře, ale díval se hlouběji, přímo do jeho srdce. Rozpoznal jeho ducha, čistého ducha bez lsti!

Řekl jsem, že rozlišování duchů bude zahrnovat všechna vidění, neboť vidění není nic víc ani méně než vidění neviditelného. Ne každý je vidoucí. Já jím nejsem. Řekl jsem vám o jediném vidění, které jsem viděl, ale moje matka jich měla několik a jedno z nich bylo velmi podivuhodné. Modlívala se, aby mohla vidět Pána. Jedné bouřlivé noci – když venku hvízdal a kvílel vítr a pronikal škvírami v oknech, až žaluzie chrastily – seděla v posteli, nemohla usnout a modlila se svou obvyklou modlitbu, kterou se tak často modlila: „Pane, dej, ať mám vidění Tebe.“ Najednou tam stál, za mosazným zábradlím staromódní postele. Díval se do dálky s výrazem utrpení ve tváři a ona vykřikla: „Ach, Pane!“ a On zmizel. Byla šťastná, potěšená, že se jí Pán zjevil.

Když se radovala, zjevil se znovu. Tentokrát se přiblížil a nedíval se do dálky; díval se jí přímo do očí a řekl: „Neboj se.“ Řekla: „Nebojím se, Pane,“ a začala s Ním mluvit jinými jazyky.

Zeptal jsem se: „Jak vypadal?“ A ona řekla: „Měl vlasy černé jako havran a oči tmavé. Na Jeho tváři se objevil náznak úsměvu a opět zmizel.“ Ach, byla dvojnásobně šťastná. Jak se tak radovala, v koutě místnosti se rozzářilo světlo; bylo tak jasné a přemáhající, že dostala strach a řekla: „Ach, Pane, nic nevidím, jsi tam?“ a zakryla si oči rukou. Časem si její oči na to planoucí světlo zvykly a uprostřed něj uviděla nějakou postavu. Jeho vlasy byly bílé jako vlna, byl oblečen až k nohám, oči mu zářily jako oheň a na hlavě měl královský diadém.

Byla svědkem trojího vidění Vykupitele. Viděla Toho, který šel na kříž, Muže utrpení, který nesl hříchy světa; pak viděla Toho, který řekl: „Nikdy tě neopustím,“ společníka na cestě životem; a také viděla vyvýšeného a oslaveného Pána korunovaného diádemem.

KAPITOLA IX JAZYKY A VÝKLAD

Den Letnic začal velkolepým projevem Ducha Božího. Z nebe se ozval zvuk, který připomínal silný prudký vítr, a naplnil celý dům, kde seděli. Den Letnic je vzorem pro dnešní církev. Chceme projevy Božího Ducha – projevy, které přicházejí z nebe. V den Letnic byli všichni shromáždění v horní místnosti v Jeruzalémě naplněni Duchem svatým a začali mluvit jinými jazyky, jak jim Duch dával promlouvat. Vzorem pro církev je tedy mluvení jinými jazyky jako důkaz křtu Duchem svatým.

Někteří lidé tento bod zpochybňují a tvrdí, že není nutné mluvit jinými jazyky. Dále tvrdí, a s touto částí musíme souhlasit, že v Písmu není žádná konkrétní pasáž, která by říkala, že všichni musí mluvit jinými jazyky, když jsou naplněni Duchem svatým. Je však velmi významné, že když byl Duch vylit v den Letnic, všichni v horní místnosti mluvili jinými jazyky; ne někteří z nich, ne polovina, zatímco druhá polovina měla místo toho jiné dary, ale všichni byli naplněni a všichni začali mluvit jinými jazyky. Nezdá se tedy dostatečné, když má dnes někdo zkušenost, která přesně neodpovídá té, jakou měli ti v horní místnosti.

Tvrdíme, že mluvení jinými jazyky bylo dáno jako důkaz toho, že je člověk naplněn; podle Nového zákona se totiž od nás očekává, že budeme schopni odpovědět na konkrétní otázku a že na ni odpovíme srozumitelně. Otázka zní: „Přijal jsi Ducha svatého, když jsi uvěřil?“ Je to otázka, na kterou je třeba odpovědět. Víme, kdy jsme uvěřili; víme, že víra v Pána Ježíše Krista nám dala znovuzrození; ale dokážeme odpovědět na otázku: „Přijali jsme Ducha svatého od doby, kdy jsme uvěřili?“ nebo „Přijali jsme Ducha svatého, když jsme uvěřili?“

Musíme mít nutně nějakou konkrétní zkušenost, která nám umožní na tuto otázku jednoduše a jasně odpovědět. Proto se Bohu zalíbilo dát nám nadpřirozené mluvení jinými jazyky. Byl to on, kdo vložil nadpřirozené do církve, neboť církev Ježíše Krista je ve své podstatě nadpřirozená; je to božsky nadpřirozené společenství.

Když synové Izraele vyšli pod Mojžíšovým vedením z Egypta, byl Bůh uprostřed nich; vedl je totiž v oblakovém sloupu, který se v noci proměnil v ohnivý sloup. To je samo o sobě dosti významné, protože Izrael, který měl toto světlo z ohnivého sloupu, nikdy nebyl zcela ve tmě. Ať byla noc jakkoli temná, třpytivé paprsky onoho svatého světla byly neustále nad celým táborem. Kdyby se někdo zeptal některého člena tohoto tábora: „Jak víte, že je Bůh uprostřed vás?“, ukázal by na oblakový sloup a řekl by: „Tam je důkaz, neboť Bůh je v tom oblakovém sloupu.“

Nuže, církev dnes není na jednom místě, zdaleka ne; církev Ježíše Krista je rozptýlena po celém světě. Nebylo by tedy možné, abychom se shromáždili kolem oblakového sloupu; a protože Bůh zamýšlí, aby se nadpřirozeno v jeho církvi neustále projevovalo, vložil nadpřirozeno právě na naše jazyky. Způsobil, abychom mluvili tak, jak nám Duch dává promlouvat; takže každý, ať je kdekoli, může mít důkaz nadpřirozena právě na svém jazyce; a je zajímavé, že se Bohu zalíbilo vložit nadpřirozeno právě na tento nepoddajný úd lidského těla.

Zamysleme se na chvíli nad mluvením jazyky. Lidé říkají: „Mluvení jazyky je nejmenší z devíti darů.“ Na chvíli s tím souhlasme; přijmeme tvrzení, že mluvení jinými jazyky je ze všech darů nejmenší. Nyní tomuto nejmenšímu daru věnujme náležitou pozornost, protože je úžasně nadpřirozený. Člověk z moci Božího Ducha mluví jazykem, který se nikdy nenaučil; používá slovní zásobu, kterou si nikdy neuložil do paměti; mluví jasně, ne váhavě, ale plynule a jednoznačně. Mluví gramaticky správně. Je velmi pozoruhodné, že z moci Božího Ducha mluví neznámým jazykem přesně v souladu s jeho gramatickou stavbou, aniž by o gramatice toho jazyka cokoli věděl.

Přemýšlejte o tom! Mluví jasně; mluví plynule; mluví gramaticky správně v jazyce, který se nenaučil; a pokud to nestačí, můžeme jít ještě dál a zmínit se, že mluví idiomatically, a to je asi to poslední, co při učení se jazyku děláme. Když se učíme cizí jazyk, namáháme se, abychom si do paměti uložili slovní zásobu nebo alespoň dostatečný počet slov, abychom mohli vést jednoduchou konverzaci, a pak zápasíme s gramatikou, abychom si správně osvojili časy atd. Poslední věc, která nás trápí, jsou idiomy. Přesto díky Duchu Božímu dokáže člověk bez sebemenšího úsilí ze své strany mluvit jasně, plynule, gramaticky správně a idiomatically v jazyce, který se nikdy neučil. Tvrdím, že je to přinejmenším zážitek. Takto Bůh jedná s každým, kdo mluví jinými jazyky.

Pak se někdo může zeptat: „Jak to, že se celá Církev Ježíše Krista nad tímto ohromujícím zázrakem nepodivuje? Proč se celá církev nestala letniční?“ Odpověď je v Bibli, v Izajáši 28:11 a 12, a jsou to tato slova: „Koktavými rty a jiným jazykem bude mluvit k tomuto lidu... a přece nechtěli slyšet.“ Zde je obžaloba Písma proti církvi, která přijímá Pána Ježíše jako svého Spasitele, ale nepřijímá projev Ducha svatého – mluvení jinými jazyky. Všimněte si slov: „A přece nechtěli slyšet.“

Je to tedy Bůh, kdo skrze člověka naplněného Duchem mluví jinými jazyky. Je to Všemohoucí, kdo mu skrze Ducha svatého dává úžasnou moc vyjadřovat se v jazyce, který se nikdy neučil. Přesto existují lidé, kteří milují Pána Ježíše Krista, ale na tento projev Ducha svatého nemají čas. Je to velká škoda, ale musíme tuto záležitost opustit.

Zamysleme se na chvíli nad důkazem mluvení jinými jazyky, neboť Písmo říká: „Mluví všichni jazyky?“ Odpověď musí být nutně záporná. Ne každý v církvi bude mít mluvení jazyky jako veřejnou službu; skutečně, jen málokdo tak mluví v církvi veřejně; ale každý by měl mluvit jazyky sám se sebou a s Bohem. V den Letnic všichni mluvili jinými jazyky; a chceme-li si s sebou nést důkaz křtu Duchem svatým, pak musíme i nadále mluvit jazyky v modlitbě; každý z nás by měl tento dar vlastnit

a uplatňovat.

Je to důkaz naplnění Duchem, přesně tak, jako je naším zvykem dávat dámě snubní prsten – a my manželé vždy doufáme, že naše ženy tento důkaz manželství, který jim byl dán v den zasnoubení, neztratí. Manželka nosí tento důkaz u sebe, což je velmi dobré, protože kdyby se někdo očima zatoulal, kam by neměl, prsten může celou záležitost vyřešit.

Říkám, že křest Duchem svatým se dokládá mluvením jinými jazyky. Důkaz by se však neměl zaměňovat s darem. Dar je veřejná služba, díky níž může někdo ve shromáždění vyslovit poselství a jiná osoba může díky daru výkladu podat jeho význam. Ten, kdo mluví neznámým jazykem soukromě, jako důkaz křtu nemluví k lidem, ale k Bohu. Zabývejme se tím podrobněji.

Smyslem mluvení jinými jazyky je především komunikace s Bohem, a chci zdůraznit, že je to velmi důležité. Mluvení jinými jazyky je jediným projevem Ducha, který má přímý aspekt uctívání. O žádném jiném daru nelze říct, že „není pro lidi, ale pro Boha“. Jak absurdní by bylo říct, že ten, kdo uzdravuje nemocné, neuzdravuje lidem, ale Bohu. Nemocné uzdravuje k prospěchu člověka; není to pro Boha v žádném jiném smyslu než v tom, že uzdravování nemocných mocí Ducha přináší slávu Bohu. Mluvení jinými jazyky jako prvotní důkaz křtu má tento úžasný aspekt uctívání a apoštol Pavel řekl: „Budu se modlit Duchem a budu se modlit i myslí“ (1 Kor 14:15). Existují tedy dva způsoby, jak se modlit – Duchem a také myslí.

Nikdy nezapomenu, když moje drahá maminka před lety přijala křest Duchem svatým. Zpočátku přijímala velmi tiše, ale ach, jaká to byla záplava požehnaní! Jeden nebo dva dny měla potíže mluvit svým jazykem. Nastoupila do tramvaje a snažila se požádat o jízdenku. K rozpakům svým i průvodčího nemohla mluvit svým jazykem! „Co jste říkala, paní?“ zeptal se jí. Mluvila jinými jazyky.

Byla nádherně naplněná, a poté se zdálo, že se její modlitební život změnil. Byla zbožnou členkou anglikánské církve, pravidelně chodila do kostela a nosila s sebou malou modlitební knížku – velmi vzácnou knížku úhledně vázanou v kůži s krásnými zlacenými okraji. Tuto modlitební knížku vytahovala jednou týdně; šest dní odpočívala a v den Páně šla do kostela (jako někteří lidé). Velmi uctivě ji otevírala a týden co týden z ní četla stejná slova nebo sledovala faráře, když četl svou knihu. Když přijala křest Duchem svatým, ta malá modlitební knížka už nebyla potřeba. Odcházela do svého pokoje a modlila se celé hodiny. Když jsme my chlapci přišli domů, ptali jsme se: „Kde je maminka?“ „Nahoře se modlí,“ zněla obvyklá odpověď. Ach, ty hodiny, které strávila ve společenství s Bohem! Kdyby si tak dlouho četla z modlitební knížky, bolely by ji oči (když zcela odhlédneme od její monotónnosti), ale teď na ni byl Duch Boží a slova z ní plynula jak v jejím vlastním jazyce, tak v jazyce Ducha Božího, když uctívala Pána. Je to úžasný dar, schopnost mluvit jinými jazyky; a že je to zázrak, to mám osobně hojně doloženo.

Dovolte malou osobní zkušenost. Narodil jsem se s vadou řeči. Nekoktal jsem, ale měl jsem potíže s artikulací. Ať jsem se snažil sebevíc, bylo pro mě obtížné vyslovit souhlásku „R“. Můj otec měl stejnou vadu (vzal si ji do hrobu, což jsem myslel, že bylo příliš daleko!). Chtěl jsem se téhle vady, neschopnosti artikulovat, zbavit, protože jsem byl kvůli tomu terčem posměchu. Když jsem například vešel do obchodu, abych si něco koupil, poté, co se mě prodavač dvakrát nebo třikrát zeptal, co chci, obrátil se na jiného zákazníka a zeptal se: „Co to říká?“ Chlapci se mi vysmívali – samozřejmě velmi hrubě. Chtěl jsem být služebníkem Ježíše Krista, ale byl jsem zmatený z té neschopnosti vyslovit písmeno „R“. Ať jsem se snažil sebevíc, nedokázal jsem to písmeno vyslovit.

Ale během této doby, kdy jsem trpěl touto překážkou, jsem přijal křest Duchem svatým. A co pak? Bůh mi dal jazyk, v němž je písmeno „R“, a já ho dokázal vyslovit stejně snadno jako Skot! Zjistil jsem, že to „R“ vyslovuji bez potíží, a vzápětí jsem ho nemohl vyslovit, když jsem mluvil anglicky.

Pokračoval jsem v mluvení jazykem s použitím „R“, a pak jsem přestal, ale „R“ jsem nedokázal přirozeně vyslovit. Pak jsem něco udělal – a tady se vám svěřuji – rozhodl jsem se, že se pokusím, aby to přešlo z duchovního do přirozeného. Když jsem mluvil jinými jazyky a používal „R“, ihned po jeho použití v jiných jazycích jsem se zastavil a pokusil se říct slovo v angličtině s „R“. Přešlo to? Nepřešlo, a kéž mi Bůh odpustí, že jsem se o to pokoušel. Nepřešlo! Takže jestli někdo zná nadpřirozený aspekt mluvení jinými jazyky, jsem to já.

Říkáte: „A jak jsi překonal svou překážku?“ Poté, co se za mě modlili všichni významní lidé, a já stále nebyl uzdraven, rozhodl jsem se s Boží pomocí odvalit kámen sám. Abych toho dosáhl, četl jsem nahlas Bibli od Genesis po Zjevení, pomalu, artikuloval jsem, jak nejlépe jsem uměl, a rannímu čtení jsem předcházel těžkými cvičeními, která jsem si sám napsal, abych potlačil obtíže.

Takové mluvení jazyky je úžasné, ale samozřejmě může pocházet i z jiného zdroje než od Ducha svatého. V naší církvi v Birminghamu přišel na jedno z našich týdenních večerních shromáždění muž, o kterém jsem si myslel, že to přišel na návštěvu bratr z jiného letničního shromáždění ve městě. Pozdravil jsem ho, posadil se k nám, a když jsme se pustili do modlitby, začal mluvit jazyky. Když tak učinil, všichni ve shromáždění se dovolávali Krve. Kdyby uprostřed ovčína zaštěkal vlk, nemohlo z toho být větší znepokojení. Řekl jsem: „Vstaňme, přátelé,“ a šel jsem rovnou k tomu muži a zeptal se ho: „Věříš v Boha?“ Odpověděl: „Ano.“ „Věříš v Krista?“ zeptal jsem se. Odpověděl: „Věřím.“ Zeptal jsem se: „Věříš, že za tebe zemřel na kříži na Kalvárii a že jeho krev očistí uje od hříchu?“ Odpověděl: „Dříve jsem věřil.“ Řekl jsem: „Jsi posedlý ďáblem a já ho vyženu.“ No, nedal mi k tomu příležitost, protože se co nejrychleji vydal ke dveřím a už jsem ho nikdy neviděl.

Z této zkušenosti jsem se naučil, že Boží lid je citlivý na Ducha, a pokud na našem shromáždění mluví démonem posedlý člověk v jazycích, rozeznáme moc démona od moci Ducha svatého tak snadno, jako malé jehně rozezná bečení své matky od štěkotu vlka. Samozřejmě existují síly, které jsou démonické, ale zdá se, že existují i síly, které jsou na přirozené úrovni, nejsou ani démonické, ani božské. Měl jsem přítele, který měl dar telepatie; často dokázal číst myšlenky druhého člověka. Nedělal to z moci Boží, a protože to byl dobrý křesťan, určitě to nedělal ani z moci satanské. Uděláme dobře, když budeme pátrat po původu této moci a zjistíme, zda pochází od Boha, což je jediná moc, která má trvalou hodnotu.

Pokud jde o mluvení jazyky, dovoďte mi, abych vám vyprávěl malý příběh, který se stal před několika lety v našem londýnském sboru. Modlil jsem se za nemocné a mezi nimi byl i jeden Velšan. Zeptal jsem se toho Velšana: „Co chceš od Pána?“ Odpověděl: „Slyšet.“ Vložil jsem na něj ruce, pomodlil se a řekl: „Bratře, slyšíš?“ Přiložil si ruku k uchu a řekl: „Co jsi říkal?“ Jak jsme všichni zjistili, ve službě občas nastávají trapné chvíle, a tak jsem se vzdálil. V tom kostele byl malý výklenek a já jsem tam vstoupil a řekl jsem v soukromí: „Pane, kde je ta moc vkládat ruce na nemocné, o které mluvíme?“ Přišla na mě moc Ducha a cítil jsem v těle mravenčení. Hned jsem k tomu muži šel, vložil na něj ruce a Bůh mu otevřel uši. Mluvil jsem v té chvíli jinými jazyky a on později vydal svědectví. Řekl: „Když mi Bůh otevřel uši (a on nyní mohl slyšet tikot hodinek), bratr Carter mluvil velšsky.“ Chci vysvětlit, že velšský jazyk je pro Angličana velmi obtížný; ale pod mocí Ducha jsem v okamžiku, kdy Bůh otevřel jeho uši, mluvil k Velšanovi jeho jazykem.

Mluvení jinými jazyky buduje toho, kdo mluví: „Proto ten, kdo mluví neznámým jazykem, ať se modlí, aby mohl vykládat“ (1. Korintským 14:13). Ten, kdo mluví neznámým jazykem, se vzdělává nikoliv intelektuálním vzděláváním, ale budováním svého ducha. Výsledkem mluvení cizími jazyky je cosi ujišťujícího, cosi posilujícího jeho duchovní přirozenost.

V roce 1914 jsem byl na jednom shromáždění v Anglii. Předsedal mu Alexander Boddy a na pódiu bylo mnoho řečníků. Bylo tam několik řečníků z Německa, několik z Holandska a další z Ameriky, včetně misionářky jménem slečna Alma Doeringová. Bylo tam také několik anglických řečníků,

včetně Smithe Wiggleswortha. Za mnou ve shromáždění mluvil jeden Skot v jiných jazycích; bylo to jasné zvučné poselství. V první řadě seděla paní Crispová, ředitelka Ženské biblické školy v Londýně, a podávala výklad. Skot promluvil znovu v tomto jazyce a paní Crispová tlumočila podruhé. Opakovalo se to i potřetí. Pak slečna Alma Doeringová, americká misionářka z Afriky, promluvila s předsedajícím, a ten řekl: „Slečna Alma Doeringová si přeje promluvit ke konventu ohledně právě předneseného poselství.“ Všechny nás velmi zajímalo, co chce říct. Řekla: „Přátelé, jazyk, který právě zazněl, je jazykem kmene Kifiote v Africe; je to jazyk kmene, který sousedí s lidmi, mezi nimiž pracuji. Tak jako jeden domorodec hlasitě zavolá na domorodce na jiném kopci, upoutá jeho pozornost, a pak mu předá poselství, tak Pán promluvil skrze poselství, upozornil nás a předal nám slovo, které chtěl, abychom přijali.“

„Co se týče výkladu,“ pokračovala, „sestra, která tlumočila, nám podala věrný výklad poselství. Kdybych si sedla s perem a papírem a přeložila to, co jsem slyšela, vyložila bych to jednoduchým jazykem, ale paní, která tlumočila, nám nejen předala smysl poselství, ale podala nám ho tím nejkrásnějším jazykem; bylo to vyjádřeno nejkrásněji.“

Došlo tedy ke dvojímu zázraku – Skot, který uměl jen anglicky, mluvil jasně a plynule jazykem kmene Kifiote. Paní, která ani nevěděla, o jakou řeč se jedná, podala nejúžasnější výklad z Ducha svatého. Vidíte tedy, že Bůh dělá uprostřed svého lidu ty nejúžasnější věci.

Dovolte mi ještě něco málo dodat o daru výkladu. Lidé se nad ním pozastavují. Ptali se mě: „Bratře Cartere, jak přichází dar výkladu?“ Nuže, uvedu osobní zkušenost. Když jsem poprvé začal vykládat, viděl jsem všechno v jasných obrazech; Pánovi se zalíbilo dát mi obraz a mně stačilo, abych ho v Duchu popsal. Pak to pominulo a já dostával výklad slovy. Slova přicházela a já je prostě vyslovoval. Později přišlo nejtěžší období ze všech, které prožívám v současné době. Když poselství v jazycích skončí, většinou nemám v mysli vůbec nic; musím vykročit do prázdna, nebo, abych použil biblický příměr, musím se vydat na cestu ve víře jako Abraham, aniž bych věděl, kam jdu. Tento dar výkladu je doplňkovým darem k mluvení jinými jazyky. Bez něj by člověk neměl veřejně mluvit jazyky, pokud není přítomen vykladač. Může mluvit jednou, ale pokud není poskytnut výklad, neměl by mluvit podruhé. Ještě lepší je, aby se modlil, aby si mohl poselství vyložit sám.

Výklad by neměl být podáván křečovitým způsobem. Znal jsem jednoho mladého muže, který se před podáním výkladu velmi kroutil a namáhal; zdálo se, že je to pro něj bolestný zážitek.

Totéž se dělo v mém sboru v Londýně. Byla tam paní, která měla dobrý dar výkladu, a tak jsme službu výkladu přenechali jí. Vyvinulo se však u ní svérázné chování, které bylo velmi zneklidňující. Členové sboru mě požádali, zda bych s ní o tom nepromluvil. Trápil je křik, který výkladu obvykle předcházela. Jednoho dne jsem sestře řekl: „Pojďte na chvíli se mnou,“ a odvedl jsem ji pryč ze shromáždění, abych si s ní mohl promluvit v soukromí. Řekl jsem: „Chci si s vámi promluvit o vašem daru výkladu.“ Ztuhla v očekávání toho, co přijde – a to mi nepomohlo, protože mi vždycky dělalo potíže říct dámě něco, co ji mělo napomenout. Ale musel jsem to podstoupit, i když atmosféra nebyla moc přátelská. Přemýšlel jsem: „Jak jí mám říct o tom křiku, aniž bych ji urazil?“ Pak mě napadla šťastná myšlenka. Řekl jsem: „Sestro, to, co chci říct, se dá vyjádřit velmi stručně. Je to toto: Chceme, aby se vlak rozjížděl bez zvuků píšťaly.“ Právě kvílení píšťaly nám šlo na nervy. Asi tři týdny poté jsme neměli žádný výklad. Pak se milá sestra vzpamatovala a začala znovu tlumočit, a to už nebylo žádné zápasení, žádný křik, ale krásné výklady – vlak bez píšťaly.

Je úžasné mít poselství v jazycích s výkladem – ne že by všechna poselství byla nevšední a překvapující, ale skutečnost, že se Bůh v církvi projevuje, je tak povzbudivá. Je to pro nás ujištění, že jsme v souladu s Jeho vůlí a že nemusíme nad svými shromážděními psát Ichabod. Věřím, že o projevy Božího Ducha z našich letničních sborů nikdy nepřijdeme.